ΕΤΟΣ Α'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Φεβρουάριος 1890 ΦΥΛΛΟΝ ΣΤ'.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ. Ἀθηνῶν καὶ Επαρχιῶν ἐτησία δρ. 1.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 1 καὶ λεπ. 50. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ, δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς την Διεύθυνσιν τοῦ «Θαυμασίου Κόσμου», ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς εἰς ἑλληνικὰ νομίσματα ἢ γραμματόσημα οἱουδήποτε κράτους. =Γραφεῖον ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὁδὸς Βασιλικῆς ἀριθ. 1.—Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 15.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΚΑΤ' ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ—ΜΙΑ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΤΟ ΕΤΟΣ—ΥΛΗ ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνεκάλυψαν βάρος καὶ εἰς τὰς σκέψεις.—Ἀτρομησία καὶ ἀγχίνοια γυναικός.—Προφυλάττετε τοὺς ὀφθαλμούς.—Διεθνὲς Πρακτορεῖον γάμων. — Σύμμικτα ἐπιστημονικά.—Τὸ Βόρειον Σέλας —Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία ἐντὸς καλαθίων.—Περίεργοι θεραπεῖαι παραφροσύνης.—Βλάπτει τὸ κάπνισμα τὴν φωνήν; — Ποικίλα διὰ τὰς Κυρίας. — Παράδοξοι συμπάθειαι. — Θεραπευτικὴ δύναμις τῆς μουσικῆς.—Βροχὴ ἐξ ἀνεφέλου οὐρανοῦ. —Τερπνὰ καὶ περίεργα. — Ἀπαντήσεις εἰς τὰς προηγουμένας ἐρωτήσεις. —Ἀλληλογραφία.

«ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΕΓΚΑΙΝΙΖΟΝ ΝΕΑΝ ΕΠΟΧΗΝ
ΕΝ ΤΗ: ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ: ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ:

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

Τὰ ὠφελιμώτερα, τὰ τερπνότερα, τὰ περιεργότερα καὶ τὰ θαυμασιώτερα ἐκ τῆς φύσεως, τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς κοινωνίας.

Ο «ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

Πλὴν πολλῶν παρ' ἡμῖν λογίων

ΚΕΚΤΗΤΑΙ

καὶ ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιστημονικῶν κέντρων τακτικοὺς συνεργάτας, τούς :

κ. WILLIAM ROBERTSON ἐκ Λονδίνου
Δόκτορα SAMUEL HERZSTEIN ἐκ Βερολίνου
κ. HONORÉ DUPUYS, διδάκτορα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἐκ Παρισίων
κ. DAVID BLACKSON ἐκ Νέας Ὑόρκης

οἵτινες, παρακολουθοῦντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐν ταῖς διαφόροις μεγαλοπόλεσι τὴν καθ' ὅλου πνευματικὴν κίνησιν καὶ ἀνάπτυξιν, ἀποστέλλουσιν εἰς τὸν «ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ» τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν.

ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ΒΑΡΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀξιοθαύμαστος εἶνε ὁμολογουμένως ὁ ζῆλος καὶ πρὸ πάντων ἡ ὑπομονὴ χαλκεντέρων τινῶν ἐπιστημόνων τῆς Ἑσπερίας· καθ' ἑκάστην σχεδὸν προικίζουσιν ἡμᾶς δι' ἐπινοήσεων καὶ ἀνακαλύψεων, πρὸ τῶν ὁποίων ἔκπληκτοι τρίβομεν τοὺς ὀφθαλμούς. Μία ἐκ τῶν θαυμαστοτέρων εἶνε καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Mosso γενομένη ἐσχάτως ἀνακάλυψις τοῦ βάρους τῶν σκέψεων καὶ τῶν διαλογισμῶν.

Ὁ ἰταλὸς οὗτος φυσιολόγος ἐποιήσατο ἐνδιαφέροντά τινα πειράματα, ὁρμηθεὶς ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου μεταβάλλεται ἐπαισθητῶς κατ' ὄγκον, ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ αἵματος, ὅπερ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κυκλοφορεῖ ἐν αὐτῇ. Ἐν τῷ πρώτῳ πειράματι ἡ χεὶρ εἰσήχθη ἐντὸς ἐπίτηδες κατασκευασθέντος ὑελίνου δοχείου, φέροντος κατὰ τὰ πλάγια ὀπήν, δι' ἧς εἰσήρχετο αὕτη ἀπολήγοντος δὲ κατὰ τὸ ἄνω μέρος εἰς στενὸν λαιμόν· ἡ ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ μεταβολή, ἡ προξενουμένη ἐκ τῆς μᾶλλον ἀσθενοῦς ἐπιδράσεως τοῦ σώματος ἢ τοῦ πνεύματος, ἐκ τῆς μᾶλλον ἀσημάντου σκέψεως ἢ κινήσεως, καθίστατο ἀμέσως κατάδηλος διὰ τῆς ἀνυψώσεως ἢ τῆς καταπτώσεως τοῦ ὑγροῦ ἐντὸς τοῦ στενοῦ λαιμοῦ τοῦ δοχείου. Τούτου ἀποδειχθέντος, εὐχερεστάτη, νομίζομεν,

ἀποβαίνει ἡ κατανόησις τῆς θεωρίας τοῦ καθηγητοῦ Mosso.

Διὰ μεγάλης πλάστιγγος, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δύναται νὰ ζυγισθῇ *ὀρθίον*τ*ίως*, εὗρεν οὗτος ὅτι αἱ σκέψεις ἀτόμου τινὸς δύνανται *κυριολεκτικῶς* νὰ μετρηθῶσι καὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ὄνειροι, καὶ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἀσθενοῦς τινος ἦχου κατὰ τὸν ὕπνον συσσωρεύουσι τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον μετὰ δυνάμεως ἱκανῆς νὰ προξενήσῃ τὴν κλίσιν τῆς πλάστιγγος πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. Πλὴν τούτου, ὁ Ἰταλὸς φυσιολόγος κατώρθωσεν, ἐκ τῆς παραλλαγῆς τῶν σφυγμῶν, νὰ διακρίνῃ ἡμέραν τινὰ «πότε λόγιός τις φίλος του ἀνεγίνωσκεν Ἰταλικὰ καὶ πότε ἑλληνικά»· καθόσον κατέβαλλεν οὗτος μείζονας προσπαθείας πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν τελευταίων, τοῦθ' ὅπερ ἐπέδρα ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

ΑΤΡΟΜΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΧΙΝΟΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

[Ὑπὸ τῆς Κυρίας Ward Beecher]

Πλουσία τις κυρία εὑρίσκετο ἐσπέραν τινὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ της μετὰ μιᾶς μόνον ὑπηρετρίας. Μεταβᾶσα εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιόν της διηυθέτει τὰ κοσμήματα αὐτῆς καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ τὰ ἔθετεν εἰς τὰς θέσεις των ἐντὸς τῆς σκευοθήκης, ὅτε ρίψασα αἴφνης τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτῆς κατόπτρου διέκρινε, τῇ βοηθείᾳ λυχνίας κειμένης εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ θαλάμου, τὴν ἀντανάκλασιν τῆς μορφῆς ἀνθρώπου συνεσπειρωμένου κάτωθι τραπέζης τινὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, καὶ ὅστις θὰ ἦτο ὅλως ἀφανής, ἂν μὴ τὸ κάτοπτρον ἀπεκάλυπτε τὴν παρουσίαν του.

Μετὰ προσεκτικωτέραν ἔρευναν διέκρινε τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ πατώματος· ἡ χεὶρ αὕτη ἐστερεῖτο δύο δακτύλων. Ἐκ τῆς λεπτομερείας ταύτης ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος θρασυτάτου κακούργου, οὗ τὰ ἐγκλήματα καὶ οἱ σατανικοὶ ἆθλοι διήγειρον τὸν τρόμον τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων.

Τίς ἠδύνατο νὰ τὴν κατακρίνῃ, ἂν ἐρρήγνυε κραυγὰς ἢ κατέβαλλεν ἀπεγνωσμένην τινὰ προσπάθειαν ὅπως φθάσῃ τὴν θύραν; Ἂν ἔπραττε τοῦτο, ἡ ζωή της ἀφεύκτως θὰ ἐκινδύνευε. Προσλαβοῦσα λοιπὸν ὕφος βεβιασμένης ψυχραιμίας, ἐτελείωσε τὴν διευθέτησιν τῶν κοσμημάτων της καὶ διευθυνθεῖσα ἡσύχως πρὸς τὸν κώδωνα ἐσήμανεν αὐτόν, προσκαλοῦσα τὴν μόνην ἐν τῇ οἰκίᾳ εὑρισκομένην ὑπηρέτριαν.

Ἅμα ταύτης ἐμφανισθείσης, ἡ κυρία της τῇ εἶπεν ἡσύχως:

— Μαρία, πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἀμέτως εἰς τοῦ ἀδαμαντοπώλου μου καὶ νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ στείλῃ ὀπίσω τοὺς ἀδάμαντάς μου. Εἶνε οἱ πολυτιμότεροι ἐξ ὅσων ἔχω καὶ εὑρίσκομαι εἰς ἀνησυχίαν, ἐπειδὴ μένουν τόσον καιρὸν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Στάσου! θὰ τοῦ δώσω καὶ μίαν σημείωσιν, μήπως συμβῇ παρεξήγησις.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐκαθέσθη μετὰ τῆς μεγαλητέρας, κατὰ τὸ φαινόμενον, ψυχραιμίας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ λῃστὴς εὑρίσκετο κεκρυμμένος καὶ ἔγραψε βραχεῖαν ἐπιστολήν. Ἐννοεῖτε βεβαίως ὅτι δὲν ἔγραψε περὶ ἀδαμάντων, ἀλλὰ περὶ βοηθείας! Ἡ ὑπηρέτρια λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἀπῆλθε, ἡ δὲ κυρία της ἔμεινε τοιουτοτρόπως μόνη, ἐντελῶς μόνη, μετὰ τοῦ περιβοήτου κακούργου.

Ὅπως μὴ διεγείρῃ ὑποψίαν τινά, ἀπησχολεῖτο διευθετοῦσα καὶ τοποθετοῦσα διάφορα ἀντικείμενα ἀπὸ μιᾶς θέσεως εἰς ἄλλην. Πόσῳ τρομερὰ ἦτο ἡ ἀγωνία της, ἀναμενούσης τὴν προσδοκωμένην βοήθειαν!

Τέλος, χαροποιὸς καὶ παρήγορος ἦχος τοῦ κώδωνος ἀνήγγειλε τὴν ἐπάνοδον τῆς ὑπηρετρίας· μετ' αὐτῆς ἐνεφανίσθη καὶ οἰκεῖός τις, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀστυνομικῶν κλητήρων, οἵτινες συνέλαβον τὸν λῃστήν, καταληφθέντα ἐξ ἀπροόπτου.

— o —

Τοῦ συρμοῦ. — Ἡ κυρία μικρεμπόρου:—Ἰατρέ, εἶχε ἡ ἰνφλουέντζα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερα, τὰ νεώτατα συμπτώματα τῆς ἐπιδημίας;

—Βέβαια, βέβαια, κυρία μου! Ἐβήχατε ἀπαράλλακτα, ὅπως ἡ κυρία Ἰνφλουεντζοπούλου, ἡ γυναῖκα τοῦ ὑπουργοῦ!

ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΤΕ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ

Ὁπόσον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κοινωνίας ὑποφέρει τὴν σήμερον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ εὐαισθητοτάτου καὶ πολυτιμοτάτου τούτου ὀργάνου, τρανώτατα καταφαίνεται ἐκ τῆς εὐρυτάτης διαδόσεως τῶν διοπτρῶν, αἵτινες ὡς ἀπόλυτοι μονάρχαι ἐπικάθηνται νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπὶ τῆς ρινὸς πάντων. Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ τούτου λίαν ἐπείγουσα καθίσταται ἡ γνῶσις τακτικῆς τινος διαίτης, ἥτις, ἐπιμελῶς τηρουμένη, μεγάλως θέλει συντελέσει εἰς τὴν πρόληψιν τῆς συνηθεστάτης ἀσθενείας τῆς ὁράσεως, τῆς *ἀδυναμίας*. Πολλοὶ καὶ διαπρεπεῖς τῆς Ἑσπερίας ἰατροὶ ἠσχολήθησαν μετὰ ζήλου περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο· τούτων τὰς κυριωτέρας συμβουλὰς καὶ τὰς γνώμας παραλαμβάνοντες μεταδίδομεν κατωτέρω τοῖς ἀναγνώσταις.

Ἐκ τῶν πολλῶν συνηθειῶν, αἵτινες ὀλεθριωτάτην ἐξασκοῦσιν ἐπήρειαν ἐπὶ τῆς ὁράσεως, εἶνε καὶ αἱ ἑξῆς, αἵτινες δέον ν' ἀποσκορακισθῶσιν ἐκ παντὸς τρόπου.

Πρῶτον, πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τις τὴν ἀνάγνωσιν κατὰ τὸ λυκόφως εἴτε κεκλιμένος ἐν τῇ κλίνῃ του ἀπέναντι λυχνίας· ἐπ' ἴσης τὸ νὰ κοιμᾶται ἔχων ἐκτεθειμένον τὸ πρόσωπον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης· ν' ἀναγινώσκῃ ἐφημερίδας εἴτε ἐν ταῖς ἁμάξαις τοῦ σιδηροδρόμου εἴτε ἐν ἄλλαις οἱαισδήποτε. Ἐπιβλαβεστάτη ἀποβαίνει εἰς τὴν ὅρασιν καὶ ἡ λευκὴ βαφὴ τῶν τοίχων τῶν δωματίων.

Ἰδιαιτέρα συμβουλὴ διὰ τὰς ἁβρὰς δεσποινίδας, τὰς κηδομένας μᾶλλον τῶν ὡραίων αὐτῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν κομψῶν καὶ μικρῶν ποδῶν, εἶνε ν' ἀποφεύγωσιν, ὅσον ἔνεστι, τὰ στενὰ ὑποδήματα, καθόσον ἡ ἐπίμονος χρῆσις τούτων καταλήγει εἰς τὴν χαλάρωσιν καὶ ἐξασθένησιν τῆς ὁράσεως.

Τὸ κάπνισμα εἶνε καὶ αὐτὸ βλαβερὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἂν δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀποφύγητε, τοὐλάχιστον, ὅταν καπνίζητε, μὴ ἀφίνετε ἡδυπαθῶς τὸν καπνὸν νὰ ἀνέρχηται εἰς πυκνὰ νέφη ὑπὲρ τὴν κεφαλήν, ἀλλ' ἐκβάλλετε αὐτὸν μετά τινος ὁρμῆς ἀπὸ τοῦ στόματος, ὅπως διασκορπίζηται μακράν.

Ἡ θέσις ἐν τῷ ἀναγινώσκειν ἢ τῷ γράφειν ἐπιδρᾷ οὐσιωδῶς ἐπὶ τὴν ὅρασιν. Τὸ φῶς, εἴτε φυσικὸν εἴτε τεχνητόν, οὐδέποτε πρέπει νὰ προσπίπτῃ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἡ κοινὴ δὲ συνήθεια τοῦ ἀναγινώσκειν λίαν πλησίον παραθύρου εἶνε σφόδρα κατακριτέα. Ἡ καταλληλοτέρα θέσις διὰ γραφικὴν τράπεζαν εἶνε τὸ μέσον τοῦ δωματίου, ὁ δὲ γράφων ὀφείλει νὰ κάθηται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε τὸ φῶς νὰ ἔρχηται ἐκ τῶν ὄπισθεν εἴτε ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας ἐργασία εἶνε ἐπιβλαβεστέρα τῆς ἐν ἡμέρᾳ γινομένης, διὰ τοῦτο μείζων δέον νὰ καταβάλληται κατ' αὐτὴν προσοχή. Ταὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τοῦ ἀεριόφωτος. Τὸ φῶς τούτου πρέπει μὲν νὰ ᾖ ἐπαρκές, ἀλλ' οὐχὶ τοιοῦτον, ὥστε νὰ θαμβόνῃ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ διαχέηται δὲ καλῶς ἀνὰ τὸ δωμάτιον. Πρὸς παρακώλυσιν τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐνεργείας τῆς κιτρίνης φλογὸς τοῦ ἀεριόφωτος, διαπρεπεῖς ὀπτικοὶ συγγραφεῖς συνιστῶσιν ὅπως διασκορπίζωνται, εἰ δυνατόν, εἰς τὰ πέριξ κυανᾶ τινα ἀντικείμενα.

Ἐκ τῶν ποικίλων καλυμμάτων τῶν περιοριζόντων τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν καὶ τοῦ ἀεριόφωτος καταλληλότερον θεωρεῖται τὸ ἐκ γαλακτόχρου *ὀπαλίου*. Ἡ φωτοβολὶς δὲ τοῦ ἀεριόφωτος δέον νὰ ἐκπέμπῃ σταθερὰν φλόγα, οὐχὶ σαλευομένην, ἂν δὲ ὁ ἐργαζόμενος θέλῃ ν' ἀποφύγῃ τὴν κεφαλαλγίαν, δέον νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σωλῆνος τοῦ φέροντος τὰς φωτοβολίδας. Καὶ τὸ δωμάτιον δέ, ἔνθα καίεται ἀεριόφως, δέον ν' ἀερίζηται καλῶς.

Ὅταν τις αἰσθανθῇ τοὺς ὀφθαλμούς του καταπεπονημένους ὑπὸ τῆς μεγάλης χρήσεως, δύναται νὰ τοῖς παράσχῃ ἀνακούφισίν τινα, νίπτων αὐτοὺς διὰ ψυχροῦ ἀφεψήματος τείου καὶ ἐπιθέτων ἐπ' αὐτῶν κατάπλασμα ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης. Ἂν δέ τις πάσχῃ ὑπὸ ἀτελοῦς ὁράσεως, ἱκανὴν ὠφέλειαν δύναται νὰ πορισθῇ ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως *τοματῶν* ἐν τῇ τροφῇ αὐτοῦ.

Ὁ Oliver Holmes ἀναφέρει περί τινος ἀνθρώπου ὅτι, αἰσθανόμενος τὴν ὅρασίν του ἐξασθενοῦσαν, «ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τὴν ἐξασκῇ ἐπὶ καλλίστου τύπου, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἄφρονα συνήθειαν τῆς φύσεως τοῦ νὰ *φορτόνεται* εἰς ἀνθρώπους μόλις ὑπερβάντας τὸ τεσσαρακοστὸν εἴτε καὶ τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των».

Ὅσοι ποιοῦνται μεγάλην χρῆσιν τῶν ἑαυτῶν ὀφθαλμῶν, ὀφείλουσι νὰ κάμνωσι μακροὺς περιπάτους, νὰ διατηρῶσι τὸ σῶμα ἐν ὑγιεῖ καταστάσει, νὰ θηρεύωσι τὴν καθαριότητα καὶ νὰ κοιμῶνται ὀλίγῳ περισσότερον τοῦ συνήθους.

Ἰδού, τέλος, καὶ ἡ δίαιτα, ἣν ἀκολουθεῖ τυπικός τις, πλὴν πρακτικὸς Ἄγγλος, ὅστις κατώρθωσε δι' αὐτῆς νὰ διατηρήσῃ τὴν ὅρασίν του σῶαν καὶ ἀκήρατον, καίπερ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐργαζόμενος διανοητικῶς. Ἔχει οὗτος σταθερὰν ἀρχὴν ὅτι οἱ ὀφθαλμοί, ὅταν τις δὲν ἔχῃ ἀνάγκην αὐτῶν, πρέπει νὰ εἶνε κλειστοί, ὅπως ἀναπαύωνται· ὁσάκις λοιπὸν εὑρίσκει εὐκαιρίαν, κλείει αὐτούς. Νίπτει αὐτοὺς δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας διὰ ψυχροῦ ὕδατος. Ἀποφεύγει, ὅταν γράφῃ, τὸν λευκὸν χάρτην, μεταχειριζόμενος ἀντ' αὐτοῦ φαιόχρουν, ἀντὶ δὲ μελάνης μολυβδοκόνδυλον, ὅπου τοῦτο εἶνε δυνατόν. Τέλος, ὅταν ἐργάζηται τὴν νύκτα, φέρει εἴτε φαιὰ δίοπτρα, εἴτε εἶδός τι προσωπίδος, ἐξ ἐκείνων ἃς καλοῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ blind mask.

— o —

Ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ. — Ὁ Διευθυντὴς πρὸς μικροκλέπτην:—Βρὲ μασκαρᾶ, γιατὶ σ' ἔφεραν πάλι ἐδῶ;

— Μ' ἔπιασαν νὰ κλέβω πορτοκαλλια, κὺρ Διευθυντή.

— Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ τὴν ἄλλη φορὰ νὰ μὴν κλέπτῃς πλέον;

— Ὤ! ὄχι, κὺρ Διευθυντή. Μοῦ εἶπες μόνον νὰ μὴν κλέβω πλέον λεμόνια, ἀλλὰ γιὰ πορτοκάλλια δὲν μοῦ εἶπες τίποτα!

ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ . . . ΓΑΜΩΝ!

Ὁ γνωστότερος καὶ εὐτυχέστερος *προξενητὴς* διεθνῶν γάμων ἐν Εὐρώπῃ εἶνε ὁ Κύριος Στράσσε (Herr Strasse), ἐκ Βερολίνου. Πρὸ δεκαπενταετίας περίπου ἤρχισεν οὗτος τὰς ἐργασίας του ὡς μεσίτης συνοικεσίων μικρεμπόρων καὶ ἐργατριῶν, νῦν δὲ διεκπεραιοῖ συνοικέσια κομήτων, βαρώνων καὶ ἀξιωματικῶν. Τρὶς μέχρι τοῦδε ἐνήγαγεν οὗτος εἰς τὰ δικαστήρια γερμανοὺς εὐγενεῖς, ἐπειδὴ ἠρνοῦντο νὰ τῷ πληρώσωσι τὴν μεσιτείαν του, ἤτοι 5]0 ἐκ τῆς προικὸς πολυφέρνων συζύγων, τὰς ὁποίας τοῖς εἶχε προμηθεύσει.

Ὁ κύριος Στράσσε—καθὰ γνωρίζει ἡμῖν περιοδικόν τι τοῦ Λονδίνου—ἐπεχείρησε πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν νὰ κατορθώσῃ τὸν γάμον τοῦ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος μετά τινος γερμανίδος κομήσσης. Ἡ κόμησσα διέδιδεν ὅτι ἐκέκτητο ἀμύθητον σχεδὸν περιουσίαν· ὁ πρεσβευτὴς ἔμαθε παρὰ τοῦ κυρίου Στράσσε τὰ περὶ τοῦ πλούτου καὶ τῆς καλλονῆς αὐτῆς, πάραυτα δὲ μετέβη νὰ τῇ ἐκφράσῃ διάπυρον ἔρωτα ἐν τῷ κατὰ τὴν Ὁδὸν Δωροθέας (Dorotheenstrasse) Οἰκοτροφείῳ, ὅπου αὕτη διέμενε—καθόσον ἐν Γερμανίᾳ αἱ πλούσιαι κόμησσαι οὐχὶ σπανίως κατοικοῦσιν ἐν οἰκοτροφείοις.

Ἡ κόμησσα συνήνεσε εἰς τὸν μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ γάμον της, ἂν τὴν ἐνυμφεύετο *ἀμέσως*· οὗτος ὅμως δὲν ἀπεφάσιζε τὸ πρᾶγμα, ἂν μὴ ἐλάμβανε πρότερον θετικὰς πληροφορίας περὶ τῆς περιουσίας της. Τοῦτο δὲν συνέφερε, φαίνεται, εἰς τὴν κόμησσαν, ἥτις οὐδαμῶς ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν πρεσβευτὴν τοὺς μετὰ τῆς Τραπέζης λογαριασμούς της. Ὁ κύριος Στράσσε, ἀφ' ἑτέρου, ἠρνεῖτο νὰ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς προικός της ὅτι ἀνήρχετο εἰς ἑκατὸν χιλιάδας μάρκων, ὁ προσβευ-

τῆς ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, καὶ συνεπῶς τὸ συνοικέσιον δὲν ἐπραγματοποιήθη.

Τοῦτο δύναται ἴσως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαίρεσις, καθόσον αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ κυρίου Στράσσε, ὡς αὐτὸς οὗτος ὁμολογεῖ, ἀποβαίνουσι συνήθως ἀποτελεσματικαὶ καὶ ἐπικερδεῖς. Τὰς κυριωτέρας ὠφελείας ἀπολαμβάνει ἰδίως ἐξ ἀμερικανίδων, αἵτινες ἐπισκεπτόμεναι τὸ Βερολῖνον διαμένουσιν εἰς γερμανικὰ οἰκοτροφεῖα. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμά του. Ἐκ τῶν βιβλίων τῶν τραπεζιτικῶν οἴκων καὶ τῶν ἀργυραμοιβῶν, οὓς συχνάζουσιν οἱ ἀμερικανοὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτευούσῃ, ὁ κύριος Στράσσε μανθάνει τὰ οἰκοτροφεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα κατοικοῦσιν αἱ ἄγαμοι ἀμερικανίδες. Μεταβαίνει κατόπιν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν διευθυντριῶν αὐτῶν καὶ ἐρωτᾷ πόσαι ἐκ τῶν διαμενουσῶν παρ' αὐταῖς ἀμερικανίδων εἶνε *ἐκλέξιμοι*—ἐκλεξίμους δὲ ἐννοεῖ ἐκείνας, ὅσαι δύνανται νὰ συντηρήσωσι σύζυγον φέροντα τὸν τίτλον «φὸν (von)» ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀνόματός του ἢ τὸν τοῦ «βαρώνου» πρὸ αὐτοῦ.

Κατόπιν λαμβάνει ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν ἑξῆς· πόσην προῖκα ἔχει ἑκάστη *ἐκλέξιμος*· ἂν ἔχῃ ταύτην εἰς τὴν κατοχήν της ἢ εἶνε ἐπίδοξος κληρονόμος· τί ἐπάγγελμα μετέρχεται ὁ πατήρ της καὶ ὁποία τις φαίνεται αὐτή. Εἰ δυνατόν, λαμβάνει καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν μᾶλλον προσφόρων πρὸς τὸν σκοπόν του παρθένων. Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου δύναται συνήθως νὰ τῷ παράσχῃ πάσας ταύτας τὰς λεπτομερείας, καθόσον αἱ γερμανίδες ἐρωτῶσι τὰς πελατίδας των περὶ πάντων, ὅσα ἤθελον θεωρήσει οὐσιώδη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἂν ὅμως ἡ διευθύντρια ἀποφεύγῃ νὰ τῷ δώσῃ τὰς λεπτομερείας ταύτας, ὁ κύριος Στράσσε γνωρίζει τρόπους, τοὺς ὁποίους καὶ μεταχειρίζεται ἐνίοτε, ὅπως ἐκβιάσῃ τὴν ἐχεμύθειάν της. Συνήθως ὅμως αἱ γερμανίδες ξενοδόχοι εἰσὶ πρόθυμοι εἰς τὸ ἐπιβοηθεῖν τοὺς γαμικοὺς δεσμούς, μὴ εὑρίσκουσαί τι τὸ ἐπίψογον ἐν τῇ μεθόδῳ τοῦ κυρίου Στράσσε. Ἄλλως τε θεωροῦσιν αὗται ὡς ἔξοχον καὶ ἀξιοζήλευτον κοινωνικὴν τιμὴν διὰ μίαν *ξεμαλισμένην* ἀμερικανίδα νὰ ὑπανδρευθῇ γερμανὸν μὲ γενεαλογίαν, μὲ ξίφος καὶ μὲ σιδηροῦν σταυρόν.

Ἡ διευθύντρια λοιπὸν τοῦ οἰκοτροφείου δίδει ἐσπερίδα, εἰς ἣν προσκαλεῖ καὶ τὸν πελάτην τοῦ κ. Στράσσε, εἰς ὃν συνιστᾷ τὴν ἀμερικανίδα *ἐκλέξιμον*, ἀφοῦ προηγουμένως συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ πρώτου νὰ ἔχῃ μερίδιον ἐκ τῶν κερδῶν αὐτοῦ, ἂν τὸ συνοικέσιον ἔλθῃ εἰς πέρας. Ὁ κ. Στράσσε πληροφορεῖ τότε τὸν πελάτην του περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς προικὸς τῆς ἀμερικανίδος καί, πρὸς τούτοις, πότε θὰ δοθῇ αὐτῷ ἡ εὐκαιρία νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὸν διάπυρον ἔρωτά του.

Ὁ προστατευόμενος τοῦ κ. Στράσσε εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ *ἀπένταρός* τις λοχαγός. Ἐξ ὅλων τῶν γερμανῶν εὐγενῶν οἱ λοχαγοὶ εἶνε οἱ μᾶλλον σπάταλοι καὶ ἄσωτοι. «Ὅταν λοχαγὸς πληρώσῃ τὰ χρέη του» ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν δημώδη ἡμῶν παροιμίαν «τὸν κόκκινο Μάη». Οἱ λοχαγοὶ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ μισθοδοτοῦνται λίαν πενιχρῶς, κατασπαταλῶσι δὲ πάντα, ἐφ' ὅσων δυνηθῶσι νὰ θέτωσι χεῖρα.

Ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς διευθυντρίας τοῦ οἰκοτροφείου ὁ λοχαγός μας εἶνε τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ φανταστικώτερον ὄν, ἐξ ὅσων ἡ ἀμερικανὶς ἔχει ἴδει. Ἡ στολή του ἀποτελεῖται ἐκ δύο ζωηροτάτων χρωμάτων, ἐρυθροῦ καὶ μέλανος· αἱ περισκελίδες του προσαρμόζονται ἀκριβέστατα εἰς τὰ σκέλη του, διαγράφουσαι τὸ σχῆμα αὐτῶν· ὁ χιτωνίσκος του περιφίγγει τοσοῦτον τὴν ὀσφύν του, ὥστε μόλις δύναται ν' ἀναπνεύσῃ, ἡ δὲ κόμη του προσκολλᾶται ὡς ἔμπλαστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡς ἐκ τῆς ἀφθονίας τοῦ ἐλαίου, ἐκτὸς μόνον δύο μικρῶν βοστρύχων ἐν σχήματι ριπιδίου ἄνωθι τῶν ὤτων, οἵτινες ἐβοστρυχίσθησαν ἐπιμελῶς διὰ θερμοῦ σιδήρου. Αἱ ὑποκλίσεις του, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης συσφίγξεως τοῦ σώματός του, εἶνε μικραὶ καί πως κωμικαί, ποιεῖται δὲ ταύτας μὲ τὰς πτέρνας ἡνωμένας καὶ τοὺς πόδας διεστῶτας ἐν σχήματι γωνίας. Ὁσάκις ἀνοίξῃ τὰ χείλη του, ἐκρέουσι βροχηδὸν αἱ φιλοφρονήσεις, τὰ pardon, τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαριστίαι. Ἔχει τοὺς τρόπους καθ' ὑπερβολὴν ὑποχρεωτικοὺς καὶ προσποιητῶς ἐπιμελημένους, ποιεῖται δὲ συχνάκις τὸν λόγον ὅπως ἀποδείξῃ εἰς πάντας ὁπόσον γνωρίζει τί εἶνε εὐγένεια. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, εἶνε τὸ ἄνθος τῆς γερμανικῆς κοινωνίας.

Ἂν ἡ ἀμερικανὶς δείξῃ ὅτι συλλαμβάνει συμπάθειαν πρὸς τὸ βοτανικὸν τοῦτο περίεργον, αἱ ἑσπερίδες ἐπαναλαμβάνονται, ἕως ὅτου ἐκφράσῃ αὕτη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ «Κυρία φὸν (Frau von)» ἢ «Κυρία Βαρώνη (Frau baronin)». Ὅτε δὲ ἡ ὑπόθεσις τοῦ γάμου καὶ τῆς προικὸς περαιωθῇ, περιβαλλομένη ὅλον τὸ κῦρος τῆς γερμανικῆς καὶ ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως, τότε παύει πλέον ἡ μεσολάβησις τοῦ κ. Στράσσε, ὅστις λαμβάνει δωδεκάδα τινὰ χρυσῶν φράγκων διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, δίδων 25/0 ἐκ τῶν κερδῶν του εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ οἰκοτροφείου.

— o —

Σελήνη τοῦ μέλιτος. — Ἀθηναῖος συναντᾷ συμπατριώτην του εἴς τινα λεωφόρον τῶν Παρισίων.

— Καλῶς ὥρισες! τῷ λέγει. Πῶς ἐδῶ;

— Ἄ! φίλε μου, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐνυμφεύθην πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν χαριέστατον πλάσμα καὶ κάμνω τώρα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς, τὴν περιοδείαν μου.

— Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου! Θὰ μοῦ συστήσῃς βέβαια τὴν σύζυγόν σου.

— Ἀδύνατον! Τὴν... ἄφησα εἰς τὰς Ἀθήνας!

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἀσθένειαι ἐκ τῶν κρεάτων. — Ἐν τινι προσφάτῳ συγγράμματί του, πραγματευομένῳ περὶ τῶν ἐκ τῶν κρεάτων γεννωμένων ἀσθενειῶν, ὁ κύριος Βέρενδ, γερμανὸς ἰατρός, βεβαιοῖ ὅτι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων ἰατρικῶν συγγραμμάτων καταφαίνεται ἐναργῶς ἡ μεταδοτικότης τῆς φυματιώσεως. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ δόκτορος Βέρενδ, λίαν πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἡ ἰδιάζουσα φροντίς, ἣν οἱ Ἑβραῖοι καταβάλλουσι περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν παρασκευὴν τῶν κρεάτων, εἶνε εἷς ἐκ τῶν λόγων, δι' οὓς ἡ φυλὴ αὕτη διατελεῖ ἐν μέτρῳ τινὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τῶν νοσοποιῶν ἐπιδράσεων. Ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην μετερχόμενος τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα, ἐπὶ ἰουδαίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσθενῶν, ὁ κ. Βέρενδ δὲν ἀπήντησε, λέγει, οὐδὲ μίαν περίπτωσιν φθίσεως μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς φυλῆς ταύτης.

* * *

Διατὶ οἱ ἀστέρες εἰσὶν ἀόρατοι κατὰ τὴν ἡμέραν; — Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὂν ἰσχυρότερον, ἐμποδίζει ἡμᾶς νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀσθενέστερον φῶς, ὅπερ ἐκπέμπουσιν οἱ ἀστέρες. Οὐχ ἧττον, ἂν παρατηρητής τις τοποθετηθῇ εἰς θέσιν τοιαύτην, ὥστε τὸ ἐκ τοῦ ἡλίου ζωηρὸν φῶς νὰ μὴ δύναται νὰ προσβάλλῃ ἢ λίαν ἀσθενῶς τοὺς ὀφθαλμούς του, οἷον ἐντὸς τῶν θόλων μεταλλείου ἢ ἐντὸς βαθέος φρέατος, τότε θέλει δυνηθῆ νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀστέρας ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ὅταν, ἐννοεῖται, ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀνέφελος. Ὁ Ἔρσχελος ἤκουσε διάσημόν τινα ὀπτικὸν διηγούμενον ὅτι ἡ πρώτη αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀστρονομίαν προσοχὴ ἐκινήθη ἐκ τῆς κανονικῆς ἐμφανίσεως ζωηροῦ τινος ἀστέρος ὑπεράνω τῆς ὀπῆς καπνοδόχης, τὸν ἀστέρα δὲ τοῦτον παρετήρει τακτικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐπί τινας κατόπιν ἡμέρας. Ὁ Saussure βεβαιοῖ ὅτι ἀστέρες παρετηρήθησαν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς κατωφερείας τοῦ Λευκοῦ Ὄρους (τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἄλπεων) εἰς ὕψος 12,757 ποδῶν. Ὅπως κατορθώσῃ τις νὰ ἴδῃ τοὺς ἀστέρας κατὰ τὴν ἡμέραν, ὀφείλει νὰ τοποθετηθῇ ὑπὸ σκιὰν πυκνὴν καὶ εὐρεῖαν, ἄλλως τὸ ἐντονώτερον φῶς τῆς ἀτμοσφαίρας θέλει ἐκμηδενίσει τὴν ἀμυδρὰν τῶν ἀστέρων εἰκόνα.

* * *

Τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς καταδύσεως τῶν δυτῶν. — Ὁ κ. Σῆβε (Siebe) βεβαιοῖ ὅτι τὸ μέγιστον βάθος, εἰς ὃ κατῆλθε μέχρι τοῦδε ἄνθρωπος, δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 204 πόδας· τὸ βάθος τοῦτο ἰσοδυναμεῖ πρὸς πίεσιν 88 1/2 λιτρῶν κατὰ κυβικὸν δάκτυλον. Οὐχ ἧττον τὸ βάθος, μέχρι τοῦ ὁποίου οἱ δύται δύνανται νὰ κατέλθωσι καὶ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ διαμείνωσιν ἐν αὐτῷ, ἐξαρτῶνται ἐν μέτρῳ τινὶ καὶ ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑκάστου. Ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν βάθος θεωρεῖται ὡς τὸ σύνηθες ὅριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ δύτης δύναται νὰ ἐργασθῇ ἀκινδύνως. Οἱ μέτριοι τὸ πάχος καὶ νευρώδεις ἄνδρες, ἔχοντες κανονικὴν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ἰσχυρὰν τὴν καρδίαν καὶ ἐγκρατεῖς τὰς ἕξεις γίνονται οἱ καλήτεροι δύται. Ὁ περιφημότερος καταδυτικὸς ἄθλος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐξετελέσθη, εἶνε ὁ τοῦ δύτου Χοῦπερ (Hooper), ὅστις προσπαθῶν νὰ διασώσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ φορτίον πλοίου τινὸς ναυαγήσαντος ἀπέναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐβυθίσθη ἑπτάκις εἰς βάθος 201 ποδῶν, παρέμεινε δὲ ἅπαξ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας.

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ

Τὸ σκότος τῶν μακρῶν νυκτῶν τῶν βορείων κλιμάτων ἀρκούντως μετριάζεται ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου φαινομένου, τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ὀνομασθέντος *Βορείου Σέλους* (aurora borealis). Πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν θαυμασίων τούτων φυσικῶν πυροτεχνημάτων ὁ οὐρανὸς φαίνεται προπαρασκευάζων αὐτοῖς τὴν ὁδόν· τὰ χρώματά του καθίστανται ὁλονὲν βαθύτερα, ἕως οὗ εὐδιάκριτόν τι τμῆμα τοῦ σκοτεινοῦ θόλου, ἔχον τὴν βάσιν πρὸς βορρᾶν, ἀποχωρίζεται, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ λοιποῦ μέρους. Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς γραμμῆς τοῦ τόξου του καὶ οἱονεὶ ὄπισθεν τοῦ σκοτεινοῦ τμήματος τοῦ οὐρανοῦ λαμπρὸν σπινθηρίζον φῶς ἄρχεται ὑποφῶσκον, ἐν βραχεῖ δὲ ἡ ὅλη καμπύλη αὐτοῦ ἀποτελεῖ συνεχῆ φωτεινὴν γραμμήν. Τὸ φῶς τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς νέφος ἀπαύστως φωσφορίζον· οὐδέποτε διαμένει ἤρεμον, ἀλλ' ὑψοῦται καὶ κατέρχεται καὶ διασπᾶται ἐναλλὰξ εἰς διάφορα μέρη, ἐκπέμπον διηνεκῶς γλώσσας φλογῶν, μεγεθυμένων πελωρίως.

Τὸ Βόρειον Σέλας δὲν ἔχει πάντοτε τὸ ἀνωτέρω περιγραφὲν σχῆμα· ἓν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων εἶνε τὸ ἐν Βοσσεκόκῃ τῷ 1838 ἀναφανέν. Εἶχε τοῦτο σχῆμα κροσσωτοῦ παραπετάσματος κατερχομένου ἐν χαριέσσαις πτυχαῖς ἀπὸ τοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ Βόρειον Σέλας, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἴρηται, ἀναφαίνεται συνηθέστατα ἐν τοῖς βορείοις κλίμασιν, οἷον ἐν τῇ Λαπωνίᾳ, τῇ Νορβηγίᾳ, τῇ Ἰσλανδίᾳ καὶ τῇ Σιβηρίᾳ, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοπικὸν μόνον φαινόμενον. Διότι τῷ 1796 παρετηρήθη συγχρόνως ἔν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ Πενσυλβανίᾳ (Ἀμερικῇ), καὶ δὴ ἐν πάσαις ταῖς μεταξὺ χώραις. Ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπισταμένων παρατηρήσεων, αἵτινες ἐν τούτοις δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπολύτως ἀσφαλεῖς, ἀποδείκνυται ὅτι τὸ φωτεινὸν τοῦτο ρεῦμα ἔχει ἔκτασιν χιλίων περίπου μιλίων· δυνάμεθα ὅμως νὰ συμπεράνωμεν εἰς ὁπόσον εὐρεῖαν ἔκτασιν εἶνε τοῦτο ὁρατόν, ἂν ἀναλογισθῶμεν ὅτι καταλαμβάνει συχνότατα ὁλόκληρον τὸν ὁρίζοντα.

Ὁμολογεῖται παρὰ πᾶσιν ὅτι τὸ Βόρειον Σέλας παρατηρεῖται συνηθέστερον ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ἀλλ' ὅμως τοῦτο δέον νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ χειμεριναὶ νύκτες εἰσὶ μακρότεραι καὶ τούτου ἕνεκα παρέχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους μείζων εὐκαιρία πρὸς παρατήρησιν αὐτοῦ. Ἂν ὄντως ὑπάρχῃ διαφορὰ περὶ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὴν ἐμφάνισιν ταύτην δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς συχνοτέραν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἰσημεριῶν.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ θαυμαστοῦ τούτου φαινομένου ἐγένετο αἰτία διαφωνίας μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. Ἀλλ' ὅμως οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία

ὅτι, ἂν μὴ ὀφείληται τοῦτο εἰς τὸν γήϊνον ἠλεκτρισμόν, τοὐλάχιστον συνδέεται στενῶς μετ' αὐτοῦ. Ὅταν τὸ Βόρειον Σέλας ἀναφαίνηται, αἱ μαγνητικαὶ βελόναι σαλεύονται, ρεύματα δὲ ἠλεκτρισμοῦ διατρέχουσι τὰς τηλεγραφικὰς γραμμάς, προξενοῦντα τὴν ἔκκλισιν τῶν βελονῶν. Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ Βορείου Σέλαος ἐπὶ τῶν τηλεγραφικῶν καλωδίων εἶνε ὅλως διάφορος τῆς ἐκ τῶν ἠλεκτροφόρων νεφῶν. Περὶ τὰ τέλη λ. χ. Αὐγούστου τοῦ 1859 τὸ Βόρειον Σέλας ἐπέδρασεν ἐπί τινας τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν—ἰδίως ἐπὶ ἐκείνων, ὧν ἡ διεύθυνσις ἦν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν—αἵτινες *ἐλειτούργουν αὐτομάτως ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους*· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν τηλεγράφων ἐπέδρασε τὸ Σέλας ἐκεῖνο.

Πᾶς ἐπιστήμων γινώσκει ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς διαδραματίζει σπουδαιότατον μέρος ἐν τοῖς γήϊνοις φαινομένοις, καί τοι ἀγνοοῦνται τὰ ἀκριβῆ αὐτοῦ ἀποτελέσματα. Φαίνεται οὐχ ἧττον πιθανὸν ὅτι τὸ Βόρειον Σέλας παριστᾷ τὸν δρόμον μεγάλων ἠλεκτρικῶν ρευμάτων κυκλοφορουμένων περὶ τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν· τὰ ρεύματα δὲ ταῦτα φαίνεται ὅτι περιπλανῶνται διηνεκῶς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πόλου εἰς τὸν ἕτερον. Τὸ κατὰ τὸν ἀντίθετον πόλον παρατηρούμενον φαινόμενον καλεῖται Νότιον Σέλας.

Ἐκ Βερολίνου

Prof. Samuel Herzstein

— o —

Σκέψις φιλοσόφου.—«Δὲν πρέπει κάνεὶς ποτὲ νὰ νυμφεύηται· διότι, πρῶτον, ἂν ἡ σύζυγός του εἶνε ἄσχημος, δὲν θὰ εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ τὴν ἔχῃ καθ' ἑκάστην ἐνώπιόν του, καί, δεύτερον, ἂν εἶνε ὡραία, θὰ προσελκύῃ πάρα πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων».

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΛΑΘΙΩΝ

Ἐκ τοῦ **Rio Grande do Sul**, τῆς μεσημβρινωτέρας ἐπαρχίας τῆς νέας Βραζιλιανῆς Δημοκρατίας, τὸ τελευταῖον ταχυδρομεῖον, πλὴν τῶν πολιτικῶν εἰδήσεων, ἐκόμισεν ἡμῖν καὶ τὴν ἀφήγησιν ρωμαντικωτάτης φυγῆς ζεύγους ἐραστῶν. Ἡ νέα ὠνομάζετο Στεφανία, ὁ ἐκλεκτός της ἔφερε τὸ ἱπποτικὸν ὄνομα Ροδρῖγος, ἀμφότεροι δὲ ἀνῆκον εἰς ἐντίμους οἰκογενείας τῆς πόλεως Σάντα Ρίτης. Οἱ νέοι εἶχον συλλάβει ἀμοιβαίαν συμπάθειαν, ἀλλ' οἱ γονεῖς των *ἦσαν στὰ μαχαίρια*, ὅπως οἱ Μοντέκκοι καὶ οἱ Καπουλέττοι. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἐναντίωσιν τῶν γονέων των, ὁ νέος Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ συνδεθῶσι διὰ γάμου.

Λίαν πρωΐ ἡμέραν τινὰ ἡμίονός τις ἐξήρχετο ἐκ τῆς πύλης τῆς Σάντα Ρίτης, ὁδηγούμενος ὑπὸ παιδός. Ἔφερεν ἐπὶ τῆς ράχεώς του δύο ὑπερμεγέθη καλάθια, ἀνὰ ἓν ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς, ἅτινα φαίνεται ὅτι ἦσαν ἀρκούντως βαρέα, καθόσον τὸ ζῶον ἐκλονίζετο σχεδὸν ὑπὸ τὸ φορτίον του. Εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν οἱ κάλαθοι ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, μικρὸν χωρίον μὲ τὴν ἐκκλησίαν του καὶ τὸν ἐφημέριόν του.

Ὁ ἡμίονος ἐσταμάτησεν. Οἱ περίεργοι κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐξῆλθον ἀμέσως ἐκ τῶν οἰκιῶν των, νομίζοντες ὅτι ἔφθασε πραγματευτής τις, ἀναμένοντες δὲ νὰ ἴδωσιν ἐκτυλισσόμενα ἐκ τῶν καλαθίων διάφορα εἴδη ὡραίων ἐμπορευμάτων. Ὁ ἡμίονος ἠλευθερώθη μετὰ προσοχῆς ἐκ τοῦ φορτίου του, τὰ καλάθια ἐξεσκεπάσθησαν καί, μὰ τὰ κόκκαλα τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου! —ὅπως λέγουσιν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου—τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκπληξιν τῶν κεχηνότων χωρικῶν; Ἐκ τῶν δύο καλαθίων ἐξῆλθεν ἡσύχως τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγός μας!

Ἐνῷ ἡ Στεφανία ἀπεκάλυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐτίνασσεν ὀλίγα ἄχυρα ἐκ τοῦ γαμηλίου πέπλου της, ὁ Ροδρῖγος ἐξεπήδησεν ἐκ τοῦ ἑτέρου καλαθίου, ἀνετίναξε τὴν κατάμαυρον κόμην του, διηυθέτησε τὸ περιλαίμιόν του καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ βάθος τοῦ καλαθίου ἐσήκωσε τὸ ριπίδιον τῆς νεάνιδος, ὅπερ τῷ εἶχεν αὕτη παραδώσει πρὸς φύλαξιν.

Οἱ δύο ἐραστὰ ἐνυμφεύθησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἱλαρότητος καὶ τῶν συμπαθειῶν τῶν χωρικῶν!

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ

Ἀϊφνιδία καὶ ἀπότομος συγκίνησις, οἷον ἔκπληξις, δέος, τρόμος κλπ. ἐθεράπευσαν πολλάκις τὴν διανοητικὴν διατάραξιν. Ἄνθρωπός τις λ. χ. ἐνόμιζεν ἑαυτὸν νεκρὸν καὶ κατέκειτο διὰ τοῦτο ἀκίνητος ἐν τῇ κλίνῃ του. Ἡμέραν τινὰ ἐνεφανίσθη ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν ἰατρός, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ ἀνατομικὰ ἐργαλεῖά του, καὶ ἀνήγγειλεν αἴφνης ὅτι ἔμελλε νὰ προβῇ εἰς νεκροτομήν· τὸ θῦμα νοσούσης διανοίας, ἢ μᾶλλον διατεταραγμένης πέψεως, ἀνεπήδησεν ἀμέσως ἐκ τῆς κλίνης του καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐπέστρεψεν ὑγιὴς τὸν νοῦν.

Γυνή τις κατείχετο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ τῆς μονομανίας τῆς αὐτοκτονίας. Ἡμέραν τινὰ ὁ σύζυγός της προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας, ἡ δὲ βαθεῖα λύπη, ἣν ἐκ τοῦ γεγονότος ἐκείνου ᾐσθάνθη, ἀπεδίωξεν ἀπὸ τοῦ πνεύματός της τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀποκτείνῃ ἑαυτήν. Ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἰατρικῆς τινος ἑταιρίας (Medical Society of Emulation) ἀναγινώσκομεν περὶ ἑτέρας γυναικός, ὅτι ἀπολέσασα μέρος τῆς περιουσίας της ἀπεπειράθη πολλάκις ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐπῆλθεν ὅμως ἐπικαίρως σειρὰ ὁλόκληρος καὶ ἄλλων δυστυχιῶν, αἱ δὲ προσπάθειαι καὶ οἱ ἀγῶνες, οὓς κατέβαλλεν ἀντιπαλαίουσα κατὰ τούτων, ἴσχυσαν ὅπως θεραπεύσωσιν αὐτήν.

Πελάτις τις τοῦ γνωστοῦ γάλλου ἰατροῦ **Esquirol** ἐπίστευεν ὅτι κατείχετο ὑπὸ δαιμονίων, πολὺ ὅμως περισσότερον τούτων ἐφοβεῖτο τὸ ψυχρὸν ὕδωρ· ἐπειδὴ δὲ ἠπειλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ διὰ ψυχρολουσίας, ὁσάκις ἐξεδήλου τὰ συμπτώματα τῆς μονομανίας της, ἐθεραπεύθη ἐπὶ τέλους. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς ἐθεράπευσε γυναῖκα πιστεύουσαν ὅτι εἶχε καταπίει ὄφιν. Προμηθευθεὶς ἓν ἐκ τῶν ἑρπετῶν τούτων κατώρθωσεν ἐπιδεξίως, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νοσοῦσα τὸ πνεῦμα γυνὴ ἤμεσσε, νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸ ἐντὸς τῆς λεκάνης· αὕτη δέ, ἰδοῦσα τὸν ὄφιν ἐνώπιόν της, ἐβιάσθη νὰ πεισθῇ ὅτι ἀπηλλάγη ἐπὶ τέλους τοῦ ὀχληροῦ τούτου ξένου, ὅστις κατῴκει αὐτόκλητος ἐντὸς τῆς κοιλίας της, καὶ συνεπῶς ἰάθη ἐκ τῆς μονομανίας της.

Ὁ Ἀβραὰμ Ζακοῦτος (πορτογάλλος ἰατρός, ἀκμάσας κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα) διηγεῖται ὅτι νεανίας τις εἶχε διαταραχθῆ τὰς φρένας, πιστεύων ὅτι ἡ ψυχή του ἀπώλετο ἐσαεί. Φίλος τις, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἰατροῦ, ἀνεδέξατο νὰ παίξῃ τὸ μέρος ἀγγέλου, ὅστις ἐμφανισθεὶς εἰς τὸν νέον ἀνήγγειλεν αὐτῷ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ μονομανὴς καθησύχασε καὶ ἀνεκτήσατο τὰς φρένας του. Ἕτερος παράφρων ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ οἱανδήποτε τροφήν, νομίζων ἑαυτὸν νεκρόν, καὶ ἑπομένως μὴ ἔχοντα χρείαν ταύτης. Πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ὁ Πέτρος Βὰν Φόρεστ, (διάσημος ὁλλανδὸς ἰατρός, ὅστις ἔζη κατὰ τὸν 16ον μ. Χ. αἰῶνα), ἐπενόησε τὸ ἑξῆς εὐφυέστατον τέχνασμα. Εἰσήγαγε παρὰ τῷ ἀσθενεῖ ἄνθρωπόν τινα προσποιούμενον τὸν νεκρόν. Τῶν δύο ἀνθρώπων ἐλθόντων εἰς συνομιλίαν, ὁ προσποιούμενος τὸν νεκρὸν εἶπεν εἰς τὸν κατὰ φαντασίαν τοιοῦτον ὅτι οἱ σύντροφοί του εἰς τὸν κάτω κόσμον ἔτρωγεν πολὺ καλά. Τοῦτο ἀκούσας ὁ μονομανής, ἀπεφάσισεν ἀμέσως ν' ἀνανεώσῃ τὰς μετὰ τῶν φαγητῶν σχέσεις του, καὶ τοιουτοτρόπως ἀπηλλάγη ἀπὸ τῆς περιέργου μονομανίας του.

Ὁ Φιλοτῖνος κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ ἄνθρωπον, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι δὲν εἶχε κεφαλήν! Ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ φορῇ βαρὺν μολύβδινον πῖλον, τοῦ ὁποίου τὸ βάρος κατέπεισεν ἐπὶ τέλους τὸν ἀσθενῆ περὶ τῆς πνευματικῆς πλάνης του. Μανία δύναται πολλάκις νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἐπουλώσεως μακροχρονίου πληγῆς· ἀναξέοντες τὸ δέρμα καὶ ἀνανεοῦντες τὴν πληγήν, δυνάμεθα πολλάκις νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὸ νοσοῦν πνεῦμα τὴν ὑγείαν του.

Παράδειγμα σωματικῆς παθήσεως θεραπευούσης τὴν τοῦ πνεύματος παρέχεται ἡμῖν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ λόρδου Chatham, ὅστις ἔπασχε μακροχρόνιον πνευματικὴν ἐξασθένησιν. Ἀπομονωθεὶς μακρὰν τῆς κατοικίας του ἔφθινεν ὁσημέραι ὑπὸ τῆς νόσου, ἕως οὗ προσεβλήθη καὶ ὑπὸ ποδάγρας. Ἡ γενικῶς δὲ ὀχληρὰ αὕτη ἀσθένεια ἀπεδείχθη ἐμμέσως λίαν εὐεργετικὴ εἰς τὸν νοσοῦντα πνευματικῶς μέγαν ἄγγλον πολιτευτὴν καὶ ῥήτορα· καθόσον, ὡς λέγει εἷς τῶν βιογράφων του, «οὐδέποτε τὸ εὔτολμον τῆς γνώμης του καὶ ἡ γοητεία τῆς εὐγλωττίας του διέλαμψαν περισσότερον, ὅσον κατὰ τὰ ἐπακολουθήσαντα τὴν θεραπείαν του ἔτη». Ὁ Esquirol λέγει ὅτι ἐγνώρισεν ἄνθρωπον, ὅστις ἰάθη ἐκ τῆς παραφροσύνης του, καταπεσὼν πρηνὴς καὶ κτυπήσας τὴν κεφαλήν.

Ἡ κυριωτέρα θεραπευτικὴ μέθοδος, ἣν μεταχειρίζονται τὴν σήμερον ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς φρενοκομείοις, συνίσταται εἰς τὸ νὰ εὑρίσκωσι διὰ τοὺς παράφρονας ἀσχολίαν κατάλληλον, ὅπως συγκρατῇ προσηλωμένην τὴν προσοχήν των καὶ μὴ ἀφήνῃ εἰς αὐτοὺς καιρὸν ν' ἀναπολῶσιν ἐν τῷ νῷ τὰς παραλόγους ἰδέας των. Ὁ Bourgoin ἐν τῇ εἰς Ἱσπανίαν *Περιηγήσει* του ἱστορεῖ ὅτι οἱ ἐν τῷ Δημοσίῳ Φρενοκομείῳ διαιτώμενοι εὔποροι ἀσθενεῖς οὐδέποτε ἀνακτῶνται τὸ λογικόν, ἐπειδὴ δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς ἐργασίαν, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας οἱ πένητες, οἵτινες ἐργάζονται, θεραπεύονται συχνάκις.

Ἐνίοτε ἀποβαίνει ἐπάναγκες ἵνα ἐπινοῶσι περιέργους τρόπους, ὅπως τηρῶσι τοὺς πάσχοντας ἀπησχολημένους. Ἀθηνής τις λ. χ., ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ταῦρος, ἔπληττε διὰ τῆς κεφαλῆς πᾶν πρόσκομμα, ὅπερ ἀπήντα ἐνώπιόν του, πρὸς βλάβην, ἐννοεῖται, ἀμφοτέρων. Οὗτος ἐκλείσθη ἐντὸς δωματίου, ὅπου ἐφυλάσσετο ἕτερος μανιακός, ὅστις ἐκυριεύετο ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ κεφαλή του ἦτο σιδηρᾶ σφαῖρα, ἥτις ἔπρεπε νὰ κυλίηται διαρκῶς ἐπὶ τοῦ πατώματος. Κατὰ τὰ ἄλλα ἀμφότεροι ἦταν ὑγιέστατοι.

Μετηνέχθησαν εἰς ἕτερον δωμάτιον, οὗ τὸ πάτωμα ἐκαλύπτετο διὰ βάμβακος, ἑκάτερος δὲ αὐτῶν εἰδοποιήθη κατ' ἰδίαν περὶ τῆς πνευματικῆς πλάνης τοῦ συντρόφου του καὶ παρεκλήθη νὰ τὸν παραφυλάττῃ καὶ σπουδάζῃ τὰς πράξεις του. Ἡ διηνεκὴς αὕτη τοῦ πνεύματος προσήλωσις καὶ ἀπασχόλησις συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐξασθενήσῃ κατὰ μικρὸν καὶ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς διανοίας των τὰς παραλόγους ἰδέας, καὶ τέλος ἐθεραπεύθησαν ἀμφότεροι καὶ ἐξῆλθον ὑγιεῖς ἐκ τοῦ φρενοκομείου.

— o —

Ὁ Κύριος ἐντὸς τῆς ἁμάξης: — Αἴ! ἁμαξᾶ, τί συμβαίνει μὲ τ' ἄλογά σου; Δὲν προχωροῦν, βλέπω, καθόλου.

— Ἀλήθεια, ἀφεντικό. Ἐκρύωσαν τῆς προάλλαις καὶ τἄχει πιάσει, φαίνεται, φθίσι,

— Ὄχι βέβαια καλπάζουσα φθίσις!

ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ;

Ὁ **sir Morell Mackenzie**, ὁ διάσημος ἰατρὸς τοῦ ἐξ ἀσθενείας τοῦ λάρυγγος ἀποθανόντος αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἀπαντᾷ καταφατικῶς εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ὁ ἔξοχος ἄγγλος ἐπιστήμων ἀπαγορεύει ἰδίᾳ εἰς τοὺς ῥήτορας τὴν χρῆσιν τῶν σιγαρέτων.

«Ὁ ὑποχρεωμένοι», λέγει, «ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των, νὰ ὁμιλῶσι πολύ, θὰ πράξωσι συνετὸν ἔργον, ἂν ἀπέχωσιν ὁλοσχερῶς ἀπὸ τοῦ καπνίσματος, τῶν οἰνοπνευμάτων καὶ ἐν γένει τῶν φλογιστικῶν οὐσιῶν, ἢ τοὐλάχιστον ἂν ποιῶνται μετριωτάτην μόνον αὐτῶν χρῆσιν.

«Καθῆκόν μου θεωρῶ», προστίθησιν ὁ δόκτωρ **Mackenzie**, «νὰ συμβουλεύσω τοῖς ῥήτορσιν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν σιγαρέτων. Ὅπως τὰ τῆς ἐκ διαλειμμάτων, πλὴν τακτικῆς οἰνοποσίας, οὕτω τὰ ἐκ τοῦ καπνίσματος σιγαρέτων ἀποτελέσματα εἶνε βαθμιαῖα, οἱ δὲ καπνίζοντες ταῦτα τακτικῶς περιέρχονται, τέλος, εἰς κατά-

στασιν χρονίας ναρκωτικῆς δηλητηριάσεως. Καίτοι δὲ ἡ κατάστασις αὕτη δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ βραδέως, ὅμως οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔσται ἀναπόφευκτος. Καὶ ἂν δὲ δὲν φονεύσῃ τὸ σῶμα, ὅμως, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, παραβλάπτει οὐσιωδῶς τὴν δραστικότητα αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς τὸν βίον χρησιμότητά του.

«Τὰ τοπικὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῶν σιγαρέτων δὲν πρέπει ὡσαύτως νὰ παροραθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὸ δημηγορεῖν. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶς περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀσχοληθέντων ἰατρῶν, αἱ ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν παρειῶν ἀναπτυσσόμεναι λευκαὶ κηλῖδες ἀπαντῶσι συχνότερον παρὰ τοῖς καπνίζουσιν ἀποκλειστικῶς σιγαρέτα. Ἡ νοσηρὰ αὕτη τοῦ στόματος κατάστασις δύναται οὐ μόνον νὰ καταστήσῃ τὴν ὁμιλίαν δυσχερῆ καὶ ἐπίπονον, ἀλλά, ὡς ἀπεδείχθη τελευταῖον, καὶ νὰ προδιαθέσῃ εἰς τὸν καρκῖνον. Πᾶσαι αἱ φλογιστικαὶ καὶ ἐρεθιστικαὶ τροφαί, τὰ ποτὰ καὶ τὰ ἀρτύματα συμβάλλονται εἰς τὴν παραγωγὴν συμφορήσεως ἐν τῷ λάρυγγι, ἂν δὲ ἡ κατάστασις αὕτη καταντήσῃ χρονία, δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βλάβην, ἂν μὴ εἰς τὴν ὁλοσχερῆ τῆς φωνῆς ἀπώλειαν».

ΠΟΙΚΙΛΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Προτιμότερον λευκὴ παρὰ πρασίνη κόμη.—Ἠθέλατε, κυρίαι, τὸν σύζυγόν σας μὲ πρασίνην κόμην καὶ γένεια; Ὄχι βεβαίως. Οὔτε ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας τὸν θέλει. Καίπερ ἄγων μόλις τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος ἔχει τὴν κόμην καὶ τὰ γένεια κατάλευκα. Ἡ σύζυγός του, ἡ ὡραία Μαργαρίτα εἶνε, ὡς γυνή, οὐ μόνον φιλάρεσκος, ἀλλὰ καὶ φιλόκαλος. Αἱ λευκαὶ τρίχες τοῦ συζύγου της τὴν ἠνόχλουν μεγάλως· ἐφρόντισε λοιπὸν καὶ εὗρε περίφημόν τινα βαφήν, τὴν ὁποίαν προσέφερεν εἰς τὸν λευκότριχα βασιλέα σύζυγόν της, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐμφανιζόμενον ἐνώπιόν της κατὰ δέκα τοὐλάχιστον ἔτη νεώτερον. Ἀντὶ ὅμως τούτου, εἶδε μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως παρουσιαζόμενον ἐνώπιόν της τὸ προσφιλές της κυνάριον . . . καταπράσινον! Τί εἶχε συμβῇ; Ὁ Οὐμβέρτος πρακτικώτερος, ὡς ἀνήρ, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ πρῶτον τὰ ἀποτελέσματα καὶ τὸ ἀβλαβὲς τῆς *περιφήμου* βαφῆς ἐπὶ τοῦ χιονολεύκου κυναρίου τῆς συζύγου του, ὅπερ ἐγένετο ἀμέσως πράσινον. Συμπεραίνετε βεβαίως ὅτι ἡ ὡραία βασίλισσα ἐθεώρησε προτιμότερον νὰ καλύπτῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου της ἡ χιὼν τοῦ χειμῶνος ἢ τὸ θαλερὸν τοῦ ἔαρος χρῶμα.

* * *

Τὰ καϋμένα τὰ πουλάκια! — Ἄγγλος *φιλόπτηνος* δι' ἐπιστολῆς του πρὸς ἀγγλικὴν ἐφημερίδα κατακρίνει σφόδρα τὴν ἀφιλόκαλον, ὡς τὴν ὀνομάζει, συνήθειαν, ἣν ἀπέκτησαν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη αἱ κυρίαι, νὰ μεταχειρίζωνται πρὸς στολισμὸν ἑαυτῶν τὰς πτέρυγας, τὰς κεφαλὰς καὶ ὁλόκληρα ἀκόμη τὰ σώματα τῶν πτηνῶν. Τὸ νὰ φονεύωνται ἀσπλάγχνως τὰ ἀθῶα καὶ ποιητικὰ ταῦτα πλάσματα τῆς φύσεως, ὅπως ἐξυπηρετῶσι τὴν ματαιότητα μέρους τινὸς τοῦ ὡραίου φύλου, εἶνε, λέγει, αἶσχος εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα τοῦ πολιτισμοῦ, καί, ἂν δὲν σταματήσῃ πλέον τὸ πρᾶγμα, εἰς οὐδὲν ἄλλο θέλει καταλήξει ἢ εἰς . . . ἐθνικὴν συμφοράν! Τίς περιορίζει, λέγει, τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν φθοροποιῶν ἐντόμων, τῶν σκωλήκων, τῶν καμπῶν κλπ., εἰ μὴ τὰ πτηνά; Ἂν δὲ ἐπί τινα ἀκόμη ἔτη ἐξακολουθήσωμεν νὰ φονεύωμεν ἀνηλεῶς τοὺς πτερωτοὺς ἡμῶν ἀοιδούς, θὰ καταπλημμυρήσωσιν ἡμᾶς ἀφεύκτως στρατιαὶ ὁλόκληροι καταστρεπτικῶν ἐντόμων, σκωλήκων, καμπῶν κλπ., ἅτινα, ἀπηλλαγμένα τῶν φυσικῶν ἐχθρῶν των—τῶν εὐεργετικῶν πτηνῶν—θὰ λυμαίνωνται τὰ φυτικὰ προϊόντα μας.—Ὁ Ἄγγλος αὐτός, ἂν καὶ ὀλίγον ὑπερβολικός, ἔχει ἴσως δίκαιον, γράφων διὰ χώραν, ὅπου πράγματι τὰ πτηνὰ φονεύονται πρὸς στολισμὸν τῶν γυναικῶν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ὁ ἡμέτερος *πετεινόφιλος* κ. Ἀφεντούλης θὰ σπεύσῃ νὰ τὸν συγχαρῇ, γράφων πρὸς αὐτὸν κάμμίαν *μακαρονικὴν* ἐπιστολήν. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν, ὅπου τὰ πτηνὰ μᾶς ἔρχονται φονευμένα, αἱ κυρίαι δύνανται—ὅσαι τοὐλάχιστον ἔχουν τὰ μέσα — νὰ τὰ μεταχειρίζωνται ἄνευ τύψεων συνειδότος πρὸς στολισμὸν ἑαυτῶν—ἐκτὸς ἂν εἶνε τόσῳ δισειδαίμονες, ὥστε νὰ φοβῶνται τὰ . . . φάσματα τῶν ἀθώων πτηνῶν, ἅτινα θὰ περιῤῥπτανται βεβαίως ὑπὲρ τὰς κεφαλάς των!

* * *

Γυνὴ μετερχομένη τέσσαρα ἐπαγγέλματα!—Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπάρχει γυνή τις, ἥτις εἶνε συγγραφεύς, ἰατρός, καλλιτέχνις καὶ ἠθοποιός ἐπὶ ταὐτῷ. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐργάζεται δύο ὥρας διὰ διήγημα ἢ δοκίμιόν τι, ὅπερ τῇ ἀνετέθη νὰ συγγράψῃ. Ἀπὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς 2ας μ. μ. μετέρχεται τὴν ἰατρικήν, δεχομένη ἀσθενεῖς ἐν τῷ γραφείῳ της. Κατόπιν ἐργάζεται ἐν τῷ ὀκρίβαντί της ὡς ζωγράφος καὶ κατασκευάζει εἰκόνας, διὰ τὰς ὁποίας εὑρίσκει ἀγοραστάς. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀναπαυομένη μίαν μόνον ὥραν, μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον, ὅπερ τῇ ὁρίζεται κατὰ τὴν διανομήν. Πλὴν τούτων πάντων, εἶνε καὶ μήτηρ, κατασκευάζει τὰ φορέματά της, γνωρίζει ὀλίγα καὶ νὰ μεταχειρίζηται τὰς προσόδους πάντων τῶν ἐπαγγελμάτων της. Καὶ μολαταῦτα εὑρίσκονται ἄνδρες οἵτινες ὁμιλοῦσι περὶ τῆς *ὑπερογῆς* τοῦ φύλου των!

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ

Ἠκούσατε ἴσως ποτὲ περί τινων ἀνεξηγήτων συμπαθειῶν γεννωμένων μεταξὺ προσώπων, ἅτινα, καίπερ ὅλως ξένα πρὸς ἄλληλα, ὅμως, ἅμα συναντώμενα, ἀναγνωρίζουσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὰ αἰσθήματα ἀλλήλων καὶ τοὺς λογισμούς. Αἱ συμπάθειαι αὗται εἶνε ὄντως ἄξιαι πολλῆς προσοχῆς, περιήγαγον δὲ πολλάκις εἰς ἀμηχανίαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην. Περὶ τούτου ἄγγλος στρατιωτικὸς ἰατρὸς κ. J. G. Millingen ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ συγγράμματός του τοῦ τίτλου

φέροντος «Ἰατρικὴ Πεῖρα» διηγεῖται τὴν ἑξῆς ἱστορίαν.

«Ἐγνώρισα», λέγει, «συνάδελφόν μού τινα, ὅστις διῆγε φιλήσυχον καὶ μονήρη βίον· σπανίως ἐσύχναζε τὰς δημοσίας διασκεδάσεις, ὁσάκις δὲ ἐποίει τοῦτο, πᾶν ἄλλο ᾐσθάνετο ἢ εὐχαρίστησιν. Ἐν τούτοις ἐσπέραν τινὰ τὸν κατέπεισα μετ' ἄλλων φίλων νὰ μεταβῶμεν μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς ἰδιωτικόν τινα χορόν. Μόλις παρεμείναμεν ἐν αὐτῷ ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀμέσως τὸν ἠκούσαμεν ἔκπληκτοι νὰ ἐκφράζῃ ἐνθουσιώδη θαυμασμὸν ὑπὲρ μιᾶς ἐκ τῶν χορευουσῶν νεανίδων, ὅ,τι δὲ μᾶλλον ἐξέπληξεν ἡμᾶς ἦν ὅτι τὴν προσεκάλεσε νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ. Εὐθὺς ὅμως μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χοροῦ μοὶ ἀνεκοίνωσεν ἐν μεγίστῃ ἀπελπισίᾳ καὶ ἀποθαρρύνσει ὅτι ἡ ἀξιέραστος συγχορεύτριά του ἦτο ὕπανδρος, ὀλίγα δὲ λεπτὰ μετὰ ταῦτα κατέλιπε τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

«Ἡ παράδοξος διαγωγή του ἤρξατο διεγείρουσα ἐν ἐμοὶ ὑπονοίας περὶ διανοητικῆς αὐτοῦ διαταράξεως, ταύτας δ' ἐνίσχυσεν αὐτὸς οὗτος, ἀναγγείλας μοι ἐν ἀγαλλιάσει τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὅτι ἦτο εὐτυχής, καθότον ἤθελε συνδεθῆ διὰ γάμου μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς αἰφνιδίου στοργῆς του, τῆς ὡραίας συγχορευτρίας του, ἧς ὁ σύζυγος ἦν νέος καὶ ὑγιὴς κληρικός. Ἐνταῦθα ἔμειναν τὰ πράγματα· μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθημεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Μετὰ παρέλευσιν τριετίας συνηντήθημεν πάλιν, δύνασθε δὲ νὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν μου, ὅτε ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ὅτι τὰ μαντεύματά του εἶχον πραγματοποιηθῆ. Ὁ σύζυγος τῆς κυρίας ἐκείνης πεσὼν αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ ἵππου του ἐφονεύθη, καὶ συνεπῶς ὁ φίλος μου ἐνυμφεύθη τὴν γυναῖκά του!»

Ἀλλ' ὅ,τι μᾶλλον ἐπαυξάνει τὸ παράδοξον τῆς ἱστορίας ταύτης εἶνε ἡ συμπληρωματικὴ λεπτομέρεια, ὅτι ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ *αὐτὴ* ἐντύπωσις ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι τῆς γυναικός, ἥτις ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ χοροῦ εἶχεν εἴπει μετὰ βαθείας συγκινήσεως εἰς τὴν ἀδελφήν της ὅτι εἶχε χορεύσει μετά τινος ἀνδρός, ὅστις, καίπερ ὅλως ξένος καὶ ἄγνωστος εἰς αὐτήν, ὅμως ἦτο βεβαία ὅτι ἤθελε γίνει ἡμέραν τινὰ σύζυγός της.

Ἕτερον, ἐπ' ἴσης ἀξιοσημείωτον, παράδειγμα ἀνεξηγήτου συμπαθείας εἶνε τὸ ἀκόλουθον, ὅπερ ἀφηγεῖται γερμανός τις συγγραφεύς. Καλλιτέχνης τις εἰσῆλθεν ἡμέραν τινὰ εἴς τινα οἰκίαν χάριν ὑποθέσεων καὶ εἰσαχθεὶς εἰς ἕνα τῶν θαλάμων ἐσυστήθη εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ εὑρισκομένους. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ μύωψ τις καὶ αἰδήμων νεᾶνις, ἥτις οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν ξένον οὐδὲ ἤγειρε καθόλου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ ἐργοχείρου της. Ἅμα τοῦ ἐπισκέπτου ἀπελθόντος, ἡ νέα ἠρώτησε τὴν θείαν της τίς ἦτο οὗτος, καθόσον, ἐροβεῖτο, ἔλεγε, τὴν ἐπάνοδόν του, προσθέτουσα ὅτι εἶχεν ἐνδόμυχόν τινα προαίσθησιν ὅτι ἤθελε τὸν ἐπανίδει ἡμέραν τινά. «Δὲν μοὶ ἀρέσκει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγε, καὶ ὅμως θὰ γίνῃ σύζυγός μου!» Καὶ πράγματι ἐνυμφεύθησαν πρὸ εἰκοσαετίας!

Ἔχομεν ὅμως ἰδιαιτέρους λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίς της δὲν εἶνε πολὺ θερμή.

Ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ὑποτάξωσιν ὑπὸ τὰς βουλήσεις των οἱ ἄνθρωποι τὰς μυστηριώδεις ταύτας μεταξὺ τῶν δύο φύλων συμπαθείας ἐγεννήθη ἡ δεισιδαίμων πίστις εἰς τὴν δύναμιν τῶν μαγειῶν, τῶν περιάπτων (φυλακτηρίων), τῶν ἐρωτικῶν φίλτρων καὶ τῶν μαγικῶν φαρμάκων. Ὅτι συμπάθεια καὶ ἔρως δύναται νὰ μεταδοθῇ κατ' ἀρέσκειαν ἀπὸ ἑνὸς προσώπου εἰς ἄλλο τῇ βοηθείᾳ μαγικῶν τινων σκευασιῶν, τοῦτο εἶνε ἰδέα παναρχαία, ἥτις δὲν ἐξερριζώθη εἰσέτι ὁλοσχερῶς. Ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ καὶ τῇ Πορτογαλλίᾳ ἡ εἰς τὰς ἐρωτικὰς γοητείας πεποίθησις κρατεῖ ἔτι καὶ νῦν. Ὁ Πλάτων παρήνει τοὺς συζύγους τῆς ἐποχῆς του νὰ προφυλάττωσι τὰς συζύγους των ἀπὸ τῶν κρυφίων τούτων ἐχθρῶν· ὁ Βιργίλιος παραδέχεται αὐτὰς ὡς ἀληθῆ πηγὴν δυνάμεως, κατὰ δὲ τοὺς νόμους τῶν Δώδεκα Πινάκων οἱ μετερχόμενοι ταύτας ἐτιμωροῦντο διὰ θανάτου. Ὅτε ἡ μνηστὴ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου ἠράσθη ἐμμανῶς ἠθοποιοῦ τινος, ἐπιστεύθη ὅτι διετέλει ὑπὸ ἐπήρειαν ἐρωτικῆς γοητείας, πρὸς καταπολέμησιν τῆς ὁποίας ἐδιάσθη αὕτη νὰ πίῃ φάρμακον περιέχον ποσότητά τινα ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἐραστοῦ της. Ὁ Πετράρχης ἱστορεῖ περὶ τοῦ Μεγάλου Καρόλου ὅτι εἶχε τρωθῆ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὡραίας τινὸς γυναικός, ἥτις ἔφερε κάτωθι τῆς γλώσσης της τὰς μαγείας, δι' ὧν ἐκράτει τὸν μέγαν βασιλέα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της καὶ αἵτινες ἀνεκαλύφθησαν ὀλίγῳ μετὰ τὸν θάνατόν της. Ἡ ἀφαίρεσις αὐτῶν ἔλυσεν ἀμέσως τὸ *δέσιμον* τοῦ βασιλέως, ἐν ᾧ, πρὶν ἢ τοῦτο γένηται, δὲν ἠδύναντο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ καταπείσωσιν αὐτὸν ὅπως ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοῦ πτώματος τῆς γυναικός, ὅπερ ἐφύλαττε βεβαλσαμωμένον ἐντὸς πολυτελοῦς φερέτρου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δ' ἐκείνης ὁ Μέγας Καρόλος ἐθεώρει μετὰ φρίκης πᾶν ὅ,τι ἀνεμίμνησκεν αὐτὸν τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Αἱ πρὸς γέννησιν ἀκουσίου ἔρωτος μαγικαὶ αὗται σκευασίαι συνέκειντο ἐκ παραδόξων οὐσιῶν, ὧν μᾶλλον ἄξιαι περιεργείας εἶνε αἱ ἑξῆς: ῥίζαι μανδραγόρου, τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ, ἰδιαιτέρα τις θρὶξ ἀφαιρεθεῖσα ἀπὸ τῆς οὐρᾶς λύκου, καρδία χελιδόνος, μυελὸς ὄνου, γλῶσσα ἐχίδνης, καρδία περιστερᾶς μεταπραπεῖσα εἰς κόνιν καὶ ἄλλα πολλά, μεταξὺ τῶν δοποίων καὶ ξύσματα ὀνύχων καὶ λεπτῶς κατατεμημέναι τρίχες!

Αἱ μυστηριώδεις καὶ ἀλλόκοτοι αὗται οὐσίαι δύνανται οὐ μόνον τὸ σῶμα νὰ βλάψωσι, παραγομένων πολλάκις ἐκ τῆς ἑνώσεως αὐτῶν δηλητηριωδῶν χημικῶν συνδυασμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν νὰ διαφθείρωσι καὶ δηλητηριάσωσιν ἠθικῶς. Μετ' οἴκτου πάντοτε ἀναμιμνήσκομαι ἀνθρώπου τινός, ὃν εἶχον ἴδει ἄλλοτε κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διατριβήν μου—ἀνθρώπου νέου καὶ ἀκμαίου, ὅστις ἐμαραίνετο ὁσημέραι καὶ ἔφθινε σωματικῶς τε καὶ πνευματικῶς, ἐπειδή, μεθ' ὅλα τὰ ἀντιφάρμακα, ἅτινα μετεχειρίζετο, *δὲν εἰμποροῦσε*, ὡς ἔλεγε, *νὰ βγάλῃ τὰ μάγια ποῦ τοῦ ἐχαν κάμει!*

Καὶ ἀπαγορεύουσι μὲν ἥ τε θρησκεία καὶ ἡ πολιτεία τὴν ἐξάσκησιν τῶν τοιούτων μαγειῶν, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· πρέπει αὐτὴ ἡ συνείδησις ν' ἀποτρέπῃ ἕκαστον ἡμῶν ἀπὸ τῶν βαρβάρων καὶ πεπλανημένων τούτων συνηθειῶν, αἵτινες, λείψανα οὖσαι ἐποχῶν ἀμαθείας, μεγάλως ἀμαυροῦσι τὴν αἴγλην τὴν περιβάλλουσαν τὸν σημερινὸν αἰῶνα τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐκ Νέας Ὑόρκης

Dr. David Blackson

— o —

Ὀρνιθολογικὸν Μουσεῖον — Ἄ! κύριε καθηγητά, τί ὡραῖα βαλσαμωμένα πουλιὰ ποῦ ἔχετε ἐδῶ! Πῶς κατωρθώσατε νὰ τὰ μαζεύσητε;

— Εὐκολώτατα. Τὰ ἔβγαινα ἀπὸ τὰ παλαιὰ καπέλλα τῶν θυγατέρων μου!

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ὡς συμπλήρωμα τῆς ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου δημοσιευθείσης πραγματείας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐπίδρασις τῆς Μουσικῆς» παρατίθεμεν τοῖς ἀναγνώσταις τὰς κάτωθι γραμμάς, ἐρανισθείσας ἐξ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ.

Διάσημός τις μουσικοδιδάσκαλος εἶχεν ἀσθενήσει ὑπὸ πυρετοῦ, ὅστις τοσοῦτον ἐδεινώθη, ὥστε κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ὁ ἀσθενὴς περιῆλθεν εἰς κατάστασιν ἀναισθησίας συνοδευομένης ὑπὸ παραληρημάτων. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσῃ μουσικήν τινα συμφωνίαν καί, τοῦ ἰατροῦ συναινέσαντος εἰς τοῦτο, μετεκλήθησαν ἀοιδοί τινες, οἵτινες ἔψαλον ἐντὸς τοῦ δωματίου του λυρικά τινα ἄσματα τοῦ Βέρνερ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θαυμάσιον. Ἅμα ἀκουσθέντων τῶν πρώτων μουσικῶν φθόγγων, ἡ ὄψις τοῦ ἀσθενοῦς κατέστη ἠρεμοτέρα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπέβαλον τὴν ἀγριότητά των, οἱ σπασμοὶ κατέλιπον αὐτὸν ὁλοσχερῶς καὶ ἔχυσε δάκρυα ἡδονῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συναυλίας τὰ συμπτώματα τοῦ πυρετοῦ ἐξηφανίσθησαν, εὐθὺς ὅμως μετὰ τὴν λῆξιν ταύτης ἐπῆλθεν ὑποτροπὴ τῆς νόσου. Ἐκρίθη λοιπὸν ἐπωφελὲς ἵνα ἐξακολουθήσωσι τὴν διὰ τῆς μουσικῆς θεραπείαν, οὕτω δὲ ὁ ἀσθενὴς ἀνεκτήσατο ἐν διαστήματι δέκα ἡμερῶν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὑγείαν του ἄνευ ἄλλου τινὸς φαρμάκου, πλὴν δύο ἀφαιμάξεων κατὰ τὸν πόδα.

Ἑτέρα ἀξιομνημόνευτος περίστασις μουσικῆς θεραπείας εἶνε ἡ ἀκόλουθος. Γάλλος τις χοροδιδάσκαλος, κοπιάσας ὑπερβαλλόντως κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, ἠσθένησεν ὑπὸ πυρετοῦ. Μαστιζόμενος δὲ ὑπὸ τούτου ἐπί τινας ἡμέρας περιέπεσεν ἐπὶ τέλους εἰς κατάστασιν μελαγχολικῆς παραφροσύνης· προσεπάθει διαρκῶς νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τῆς κλίνης του, ἠπείλει διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ νευμάτων πάντας τοὺς προσπαθοῦντας νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν ἢ τοὺς εὑρισκομένους περὶξ καὶ ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ πίῃ φάρμακον. Ἐνῷ δὲ διετέλει ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως προέτεινε νὰ δοκιμάσωσιν ὅπως πραΰνωσι διὰ τῆς μουσικῆς τὸ διατεταραγμένον πνεῦμά του· ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ἀντέτεινεν ἕνεκα τοῦ γέλωτος, «ὃν ἤθελε διεγείρει τοιαύτη θεραπεία, μάλιστα ἂν ὁ ἀσθενὴς ἀπέθνησκε κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς».

Συνέβη ἐν τούτοις νὰ εὑρίσκηται ἐν τῷ δωματίῳ ἡ βάρβιτος τοῦ ἀσθενοῦς, ἣν λαβὼν φίλος τις ἐν ταῖς χερσὶν ἤρξατο ἀνακρούων αὐτήν· οἱ ἐν τῷ δωματίῳ εὑρισκόμενοι ἐθεώρησαν ἀμέσως αὐτὸν ὡς «τρελότερον τοῦ ἀσθενοῦς» καὶ τὸν ἐπέπληξαν διὰ τὴν ἀφροσύνην του. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην ὁ πάσχων ἠγέρθη καὶ προσεπάθησε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβαστάζετο ἐκ τῶν βραχιόνων, ἠρκέσθη νὰ μιμηθῇ τὸ πρᾶγμα, κινῶν μόνον τὴν κεφαλήν. Οἱ κρατοῦντες αὐτόν, βλέποντες ὅτι δὲν ἦτο πλέον παράφρων, τοῦ ἠλευθέρωσαν κατὰ μικρὸν τὰς χεῖρας καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἀποκοιμηθεὶς ἔσχε κρίσιν, παρελθούσης τῆς ὁποίας ἀπηλλάγη καθ' ὁλοκληρίαν τῆς νόσου.

Τὴν μουσικὴν ὡσαύτως μετεχειρίζοντο ἄλλοτε πρὸς θεραπείαν ἀνθρώπων δηχθέντων ὑπὸ εἴδους τινὸς ἀράχνης καλουμένης *ταραντέλλας* ἢ *φαλαγγίου*. Τὸ δῆγμα τῆς ἀράχνης ταύτης, ἥτις ἀπαντᾷ ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ πέριξ τοῦ Τάραντος, ἐπιστεύετο ὅτι προξενεῖ μεγάλην νάρκην καὶ μελαγχολίαν, ἥτις τότε μόνον ἠδύνατο νὰ διασκεδασθῇ, ὅταν ὁ πάσχων ἐσείετο ἀπαύστως ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ὅπως ἐπιτύχωσι λοιπὸν τὴν θεραπείαν αὐτοῦ, εὕρισκον μουσικόν τινα ἦχον κατάλληλον ὅπως κινήσῃ αὐτὸν εἰς χορόν, τοῦτον δ' ἐξηκολούθουν ἀνακρούοντες, μέχρις ὅτου ὁ πάσχων δὲν εἶχε πλέον διάθεσιν νὰ χορεύσῃ.

Ν. Θ. Α.

— o —

Ἀμφίβολος θεραπεία. — Ὁ ἰατρός :—Ἐνόησα τί ἔχεις· χρειάζεσαι κάτι τι δυναμωτικόν. Νὰ παίρνῃς κάθε πρωΐ ἕνα φλιζάνι κρασὶ τῆς κίνας.

— Τὸ παίρνω, γιατρέ μου.

— Τότε λοιπὸν νὰ μὴν τὸ παίρνῃς!

ΒΡΟΧΗ ΕΞ ΑΝΙΦΕΛΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὅπερ παρὰ τοῖς γάλλοις καλεῖται serein, παρατηρεῖται κυρίως κατὰ τὸ θέρος μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε ὑγροὶ καὶ ψυχροὶ ἀτμοὶ κατέρχονται δίκην ψεκάδων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ὅλως ἀνέφελος καὶ αἰθρία κατὰ τὴν πτῶσιν τῶν ψεκάδων τούτων, ἡ γένεσις αὐτῶν δύναται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἐκ τῶν ὑδατωδῶν ἀτμῶν, οἵτινες παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ ἀνέμου αἰωροῦνται εἰς μεγάλα ὕψη.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται οὐχὶ σπανίως καὶ ἐν τῇ Νήσῳ Μαυρικίου (ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ) ἐπικρατούντων νοτιοανατολικῶν ἀνέμων, ὅτε ἐπέρχονται ἐλαφραὶ καταιγίδες βροχῆς, καί τοι αἱ ἑσπέραι εἰσὶν ἀνέφελοι καὶ οἱ ἀστέρες φωτοβολοῦσι ζωηρῶς. Ἐκεῖ ἡ βροχὴ ὀφείλεται, καθὰ πιστεύεται, εἰς ἀοράτους ἀτμούς, οἵτινες αἰωρούμενοι εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαίρας στρώματα συμπυκνοῦνται ἀπ' εὐθείας καὶ καταπίπτουσιν ἐν εἴδει ψεκάδων, χωρὶς νὰ σχηματισθῶσι προηγουμένως εἰς νέφη.

Ὁ J. C Ross, ὁ ἀκαταπόνητος τῶν πολικῶν χωρῶν ἐξερευνητής, γνωρίζει ἡμῖν ὅτι ἐν ταῖς πρὸς νότον τοῦ Ἀτλαντικοῦ χώραις ἔβρεξέ ποτε *ὑπὲρ τὴν ὥραν*, καί τοι ὁ οὐρανὸς ἦν ὅλως ἀπηλλαγμένος νεφῶν. «Ἡ νὺξ ἦτο αἰθρία», λέγει ὁ γενουήσιος φυσιολόγος, «οἱ ἀστέρες ἐξέπεμπον τὴν συνήθη λάμψιν των, ὅτε καταιγὶς βροχῆς, ἀποτελουμένης ἐκ μεγάλων χλιαρῶν ψεκάδων, κατέπεσεν ἐπὶ ἓξ λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς μίαν πόλιν».

Παραπλήσιον φαινόμενον παρετηρήθη καὶ ἐν Κωνσταντίνῃ τῆς Ἀλγερίας περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ὁ οὐρανὸς εἶχε λαμπρὸν κυανοῦν χρῶμα. Συχνότατα δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ καταπίπτουσι ψεκάδες βροχῆς, σχηματίζουσαι ἐλαφροτάτην καταιγίδα, καίτοι οὐδαμοῦ ἄλλαχοῦ παρατηροῦνται νέφη εἰμὴ πλησίον τοῦ ὁρίζοντος.

Ἐπιστήμονές τινες πιστεύουσιν ὅτι αἱ βροχαὶ αὗταί εἰσιν ἀποτέλεσμα λεπτῶν μορίων πάγου σχηματιζομένων κατὰ τὰ ψυχρότερα τῆς ἀτμοσφαίρας στρώματα, τὰ μόρια δὲ ταῦτα τηκόμενα καταπίπτουσιν ὡς ψεκάδες, ἐνῷ ἄλλοι ἀποδίδουσιν αὐτὰς εἰς ρεύματα θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἀέρος πνέοντος κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις, οὗ ἕνεκεν τὸ τελευταῖον συμπυκνοῦν μέρος τῆς ὑγρασίας τοῦ πρώτου ἀναγκάζει αὐτὴν νὰ κατέρχηται πρὸς τὴν γῆν δίκην βροχῆς.

— o —

Εὐσυνείδητος ἀρτοπώλης. — Ἡ πελάτις : — Θὰ πάυσω πλέον νὰ ψωνίζω ἀπὸ σένα· τὰ ψωμιά σου ποτὲ δὲν ἔχουν τὸ σωστὸ βάρος.

Ὁ ἀρτοπώλης :—Ἔχετε ἄδικον, κυρία μου! Ἐγὼ ἴτα-ἴτα φροντίζω διὰ τὴν ὑγείαν τῶν πελατῶν μου. Οἱ ἰατροί, ξέρετε, συμβουλεύουν πάντοτε νὰ εἶνε τὰ ψωμιὰ ὅσῳ τὸ δυνατὸν *ἐλαφρά*· τὰ βαρειὰ ψωμιὰ εἶνε τόσῳ δυσκολοχώνευτα!

ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ταχυδρομικὸς σάκκος καθυστερήσας ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας!

Ἐντὸς ὑπογείου τινὸς ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Φραγκφόρτῃ ταχυδρομικὸς σάκκος περιέχων 175 ἐπιστολάς, χρονολογουμένας ἀπὸ τοῦ 1584. Πᾶσαι αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε ἰταλικαὶ καὶ διατηροῦνται ἐν καλῇ καταστάσει καὶ ἐστραγιτμέναι, διευθύνοντο δὲ εἰς τὰς Κάτω Χώρας. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἀπεστάλησαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, καθ' ὅσον οἱ πρὸς οὓς διευθύνοντο κοιμῶνται πρὸ πολλοῦ τὸν ὕπνον τῶν μακάρων, ἀλλὰ κατετέθησαν ἐν τῷ Ταχυδρομικῷ Μουσείῳ τοῦ Βερολίνου, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ἱστορικὰς μελέτας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ εὐδηστις αὕτη θὰ χαροποιήσῃ τοὺς ἡμετέρους ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους.

Νόμοι ἀπαγορεύοντες τὴν πολυφαγίαν.

Μεταξὺ τῶν περιεργοτέρων χρονικῶν τῆς νομοθεσίας καταλέγονται καὶ διατάξεις τινὲς ἀπαγορεύουσαι τὴν πολυφαγίαν! Κάρολος ὁ ς', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐξέδωκε τῷ 1340 διάταγμα ὁρίζον ὅπως τὰ γεύματα καὶ τὰ δεῖπνα τῶν ὑπηκόων του συνίστανται ἕκαστον ἐξ ἑνὸς πινακίου ζωμοῦ, κρέατος καὶ μιᾶς πουδίγγας καὶ αὐτὰ τὰ βασιλικὰ συμπόσια περιωρίζοντο εἰς τὰ ἀνωτέρω φαγητά. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ὁ Γ' ἀπηγόρευεν εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις νὰ ἑστιῶνται ἐκ περισσοτέρων τῶν δύο φαγητῶν, ἐκτὸς μόνον εἰς ἐπίσημά τινα συμπόσια, ἡ διάταξις δὲ αὕτη διετηρήθη—παραδόξως—μέχρι τοῦ 1856.

Φύτευσις σπόγγων.

Ἂν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν τὸν κ. Ὀσκὰρ Σμὶτ (Schmidt), αὐστριακὸν καθηγητήν, τὸ ἐμπόριον τῶν σπόγγων ὅλως νέαν μέλλει νὰ λάβῃ ἀνάπτυξιν. Καθόσον βεβαιοῖ οὗτος ὅτι, ἀποκόψας τεμάχια ἐκ ζώντων σπόγγων καὶ *φυτεύσας* αὐτὰ εἰς κατάλληλα μέρη, κατώρθωσε νὰ παραγάγῃ ἐξαιρέτους νέους σπόγγους μεγάλου μεγέθους. Τὰ πειράματά του. λέγει, ἀπέδειξαν τὴν ἐπιχείρησιν ἐπικερδεστάτην. Καθόσον παρήγαγεν οὗτος μέχρι τοῦδε διὰ τῆς μεθόδου ταύτης 4,000 σπόγγους ἀξίας 275 περίπου φράγκων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τόκων τοῦ δαπανηθέντος κεφαλαίου διὰ τρία ἔτη.

Διπλῆ συνδρομή.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε βεβαίως τοιαύτης φύσεως, ὥστε ν' ἀναγραφῇ ἐν ταῖς στήλαις τῶν θαυμασίων. Πολλοὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἷον οἱ κ. κ. Κλεάνθης Χουρμούζης, καθηγητὴς ἐν Πύργῳ, Ἰ. Μακρυνιώτης, διηγόρος ἐν Σύρῳ, Γεράσιμος Βιλλάτος ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἄλλοι, θέλοντες νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν πρὸς τὸ περιοδικὸν ἡμῶν ἐκτίμησίν των, ἔπεμψαν ἡμῖν *διπλασίαν* τῆς ὡρισμένης συνδρομήν. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἠθικὴν κυρίως ἱκανοποίησιν ταύτην, ἣν παρέχουσιν ἡμῖν καὶ ὑπισχνούμεθα, ἂν ὁ *Θαυμάσιος Κόσμος* ἐπιδέχηται πλέον ἄλλας βελτιώσεις, νὰ *διπλασιάσωμεν* καὶ ἡμεῖς τὰς προσπαθείας ἡμῶν, ὅπως πραγματοποιήσωμεν ταύτας.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Διατί ἡ ἀναπνοὴ ἡμῶν καθίσταται ὁρατὴ ἐν καιρῷ χειμῶνος;

Ὁ ἀὴρ ὁ ἐξερχόμενος καθ' ἑκάστην ἐκπνοὴν ἐκ τῶν πνευμόνων ἡμῶν εἶνε πολλῷ θερμότερος τῆς ἐξωτερικῆς ἀτμοσφαίρας, περιέχων καὶ μεγάλην ποσότητα ὑδρατμῶν. Ὅτε ἐν καιρῷ χειμῶνος ὁ θερμὸς καὶ ὑγρὸς ἀὴρ οὗτος ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν ψυχρὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ψύχεται παραχρῆμα καὶ συμπυκνοῦται, ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ ἐκ τῆς ἀτμομηχανῆς ἐξερχόμενος ἀτμός, ἢ ὁ θερμὸς ἀήρ, ὅστις ἀνερχόμενος πρὸς τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀτμοσφαίρας στρώματα σχηματίζεται εἰς νέφος ἢ, τέλος, ὅπως ἡ ὁμίχλη, ἥτις σχηματίζεται περὶ τὴν ἀτμόσφαιραν, ὅταν αὕτη εὑρίσκηται κεκορεσμένη ὑδρατμῶν.

[Ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἔπεμψαν ἡμῖν, πλὴν ἄλλων, οἱ κ. κ. Σπυρίδων Δούσμας, ἐκ Κερκύρας καὶ Θ. Ν., ἐκ Καλαμῶν].

2. Πόθεν ἔλαβε τὴν ἀρχήν της ἡ γαλλικὴ φράσις revenons à nos moutons ;

Ἐκ μιᾶς σκηνῆς τῆς χαριεστάτης κωμῳδίας τοῦ Palaprat ὑπὸ τὸν τίτλον *Ὁ Δικηγόρος Πατελῖνος* (L'Avocat Patelin), ἥτις παρεστάθη τῷ 1706.—Ὁ κὺρ Γουλιέλμος ἀγορεύει ἐναντίον τοῦ Ἀγνελέτου, τοῦ ποιμένος του, ὃν κατηγορεῖ ὅτι τοῦ εἶχε κλέψει πρόβατά τινα· αἴφνης ὅμως ἀναγνωρίζει εν τῷ συνηγόρῳ τοῦ κατηγορουμένου τὸν Πατελῖνον, ὅστις λαβὼν παρ' αὐτοῦ ἓξ πήχεις ἐριούχου δὲν τῷ τὰς εἶχε πληρώσει. Ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ταύτῃ ἔκπληξίς του διαταράσσει τὰς ἰδέας του· συγχέει τὰ δύο πράγματα καὶ ἐν τῇ πρὸς διεκδίκησιν τῶν προβάτων ὁμιλίᾳ του ἀναμιγνύει τὸ ἐριοῦχον, τὸν δικηγόρον καὶ πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀγορᾶς. Ὁ δικαστής, ὅστις τίποτε δὲν ἐννοεῖ ἐκ τοῦ κυκεῶνος τούτου, ἀναγκάζεται εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ διακόπτῃ τὸν ἀγορεύοντα, ἀνακράζων ἐν ἀνυπομονησίᾳ : «Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπάνελθε εἰς τὰ πρόβατά σου, κύριε Γουλιέλμε ! (Mais monsieur Guillaume, revenez donc à vos moutons !» Μεταφορικῶς ἡ φράσις αὕτη, ἥτις εἶνε ἐκ τῶν συνηθεστέρων ἐν τῇ γαλλικῇ διαλέκτῳ, σημαίνει «ἀναλαμβάνειν λόγον διακοπέντα, ἐπανέρχεσθαι ἐπὶ τὸ προκείμενον»

[Ἐπιτυχῶς ἀπήντησαν καὶ οἱ κ. κ. Γεώργιος Ναΐδης καὶ Ἰάκωβος Βατίστας].

3. Τίς τῶν ἡγεμόνων ἐβασίλευσε μακρότερον πάντων τῶν συναδέλφων του ;

Κατὰ τὴν ἱστορίαν τοιοῦτος ἡγεμὼν εἶνε ὁ *Ἀργαθώνιος*, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Ταρτέσσας, ὅστις ἐβασίλευσεν *ἑβδομήκοντα ἔτη*.

[Ἡ μόνη *ἐπιτυχὴς* εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπάντησις ἐστάλη ἡμῖν ἐκ Τεργέστης ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Γ. Β.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Ψ. Κωνσταντινούπόλιν. Ἐξαντληθέντων πάντων τῶν ἀντιτύπων τοῦ α' καὶ β' φύλλου, παρακαλεῖσθε ὅπως ἀναμείνητε τὴν ἀνατύπωσιν αὐτῶν, ὅτε ἀποσταλήσονται ὑμῖν. — Διδάκτορα Ν. Βατίστιχ. Ζάραν (Δαλματίας). Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Θ. Ο., Α.Μ., Δ. Σ., Χ. Π., Κ. Ι., Γ. Δ. Π., Ε. Π., Α. Π., Γ. Γ., Σ. Κ., Ι. Ι., Ν. Κ. Πάτρας. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. —Ε. Κ. Λιξούριον. Εὐχαριστοῦμεν· ἀποστείλατε.— Χ. Κ. Κέρκυραν. Ἅμα ἀνατυπωθῇ, θὰ ἀποσταλῇ.— Φ. Κ. Ζάκυνθον. Τακτικώτατα σᾶς ἐστέλλομεν τὸ φύλλον. — Ι. Χ., Θ. Κ., Ε. Μ,, Λευκάδα. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Λ. Πάτρας. Ἅμα ἀνατυπωθὲν θὰ σᾶς τὸ στείλωμεν.—Σ Λ., Α. Κ., Θ. Μ. Σπάρτην. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Β. Σ. Λ., Ζ. Π , Κ. Χ. Πύργον. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—Ι. Μ. Χάλκιδα. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Μ., Γ. Σ., Ι. Μ., Κ. Μ., Ι. Α., Ι. Φ., Σύρον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Κ. Ἄρταν. Εὐχαριστοῦμεν· ἀπεστείλαμεν δ' φύλλον· α' ἐξηντλήθη, ἀλλὰ θὰ ἀνατυπωθῇ καὶ θ' ἀποσταλῇ.— Κ. Π., Ν. Ρ., Ν. Κ., Γ. Ζ., Ν. Κ., Γ. Δ., Κ. Σ., Κ. Φ , Δ. Λ., Γ. Γ., εὐέλπιδας. Πειραιᾶ. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — Σ. Α. Κ., Κ. Γ. Κάρυστον· Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. —Κ. Φ., Ι. Α., Ναύπλιον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Γ. Γύθειον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Ν. Μ. Κέρκυραν. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Ν. Μ., Ι. Κ. Τρίπολιν. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. —Γ. Μ. Γαστούνην. Εὐχαριστοῦμεν· ἐστείλαμεν ἅπερ ἐζητήσατε φύλλα.—Μ. Ζ. Ἄργος. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Σ. Μ. Κέρκυραν ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Κ. Π. Τρίπολιν. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Β. Ἄργος, Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Δ. Θήραν εὐχαριστοῦμεν. 1ον φύλλον ἐξηντλήθη. Γ. Γ. Χαλκίδα. Ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Λ. Κ., Ι. Κ. Σῦρον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ. Καθιστῶμεν προσεκτικοὺς τοὺς ἐν Ἀθήναις κ. συνδρομητὰς ἡμῶν, ὅτι οὐδεμία ἀπόδειξις πληρωμῆς δέον νὰ γίνηται παρ' αὐτῶν δεκτή, ἂν δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ Κ. Ν. Στρατηγοπούλου.

ΑΓΓΕΛΙΑ

WALTER SCOTT

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς ἀγγλικῆς

ΥΠΟ

Νικολάου Θ. Λεώνη

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥ, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Οὐάλτερ Σκώττ, τοῦ κορυφαίου τῶν ἄγγλων μυθιστοριογράφων, μεταγλωττισθὲν ἐκ τῆς ἀγγλικῆς δημοσιεύεται ὁσονούπω καὶ παρ' ἡμῖν. Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥ εἶνε ἱστορικὸν μυθιστόρημα, ἢ μᾶλλον ἐποποιία σκιαγραφοῦσα θαυμασίως μίαν τῶν ποιητικωτέρων τῆς ἀγγλικῆς ἱστορίας ἐποχῶν, καθ' ἣν ἐβασίλευεν ὁ γενναῖος καὶ ἱππότικός, πλὴν ἀτυχὴς ἡγεμὼν Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως θέλει κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἕλληνος ἀναγνώστου ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ, εἶνε τὸ ἐξαίσιον τῶν ἱππότικῶν χρόνων πανόραμα, ὅπερ διὰ τῆς μαγευτικῆς γραφίδος του ἐκτυλίσσει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγινώσκοντος ὁ ἀμίμητος τῆς Σκωτίας μυθιστοριογράφος. Ὡς ζῶντες παρίστανται ἐνώπιον ἡμῶν οἱ σιδηρόφρακτοι τῶν χρόνων ἐκείνων ἱππόται, μέχρι τελευταίας πνοῆς ἀγωνιζόμενοι ὅπως, καταβαλόντες τὸν ἑαυτῶν ἀντίπαλον, κερδήσωσι τὸν ποθητὸν τῆς νίκης στέφανον, ἵνα καταθέσωσιν αὐτὸν ταπεινῶς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς δεσποίνης τῆς καρδίας των.

Περιλαμβάνουσα, τέλος, ἐν τῇ ὑποθέσει της πάντας σχεδὸν τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ πάθη, τὴν φιλοπατρίαν, τὸν ἔρωτα, τὴν ὑπεροψίαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν εὐγνωμοσύνην, ἡ ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥ πεποίθαμεν ὅτι θέλει κατακτήσει τῶν ἀναγνωστῶν τὰς καρδίας.